

HẢI VÂN

KHÁCH LẠ ĐÊM KHUYA

 Tủ sách
TUỔI HOA

KHÁCH LẠ ĐÊM KHUYA

HẢI VÂN

@TIEULUN 2024

CHƯƠNG I

Bé Thanh ơi ! Bé Thanh à ! Có ai trông thấy bé Thanh đâu không thể ?

Bà Huy đang viết dở lá thư, sức nhớ đến đứa con bé bỏng nhất nhà, và cũng cưng chiều nhất nhà. Bà vội đứng phắt dậy, xô cái bàn viết làm chiếc viết máy lăn xuống đất và một tờ giấy bay tung.

- Bé Thanh ! Chị Tư ơi, có bé dưới bếp không thể ?

Bà Huy bước qua một chiếc ô tô ba bánh, bước qua một con gấu trắng đang nằm lăn cù trên một quyển sách hình, rồi nhảy qua một thằng bé con có bốn chân. Bà vừa tới ngưỡng cửa thì Khải, cậu con lớn, đang mãi đọc cuốn truyện trinh thám, ngẩng đầu cao giọng :

- Thưa má, bé Thanh đây ạ !

- Đâu hả ?

- Thưa má, trong gậm tử này ạ.

Vừa nói, Khải vừa thò tay vào gậm tử nắm được một chiếc cẳng, rồi loay hoay một lúc, cậu lôi ra một thằng nhỏ hai tuổi : bé Thanh. Bé chẳng hiểu mô tê gì cả, vẫn thản nhiên mút một ngón tay rất ngon lành. Bà Huy bế xốc nó lên, xiết chặt nó vào lòng :

- Thằng chó con này ! Chốc chốc lại biến mất, hư quá đi mất thôi. Phải luôn luôn ở cạnh mẹ, nghe chưa chó con ?

Kim Chi từ nãy vẫn hý hoáy làm nốt con tính đồ, lúc này mới ngẩng lên :

- Thừa má, sao má không đeo cho bé cái thắt lưng có nhạc mà con đã chế ra cho bé đó ạ ? Khi nghe tiếng leng keng thì biết ngay là bé ở đâu, khỏi nhọc công tìm kiếm.

Lũ con bà Huy cười rộ :

- Chà ! Hay đáo để ! Chị coi bé như con ngựa chắc ?

- Hay chú bán cà rem cây ?

Khải châm biếm :

- Ai cũng biết em là một nhà đại phát minh vậy mà em không chế được món gì hay hơn sao ?

- Ấy, em chỉ chuyên sáng chế các thứ tiện dụng và rẻ tiền đó thôi.

Căn phòng trở lại im lặng một lát. Bỗng nhiên ở đầu kia những tiếng chí choé lại nổi lên :

- Thừa má, anh Tín làm hỏng xe của con ạ ! Sao cứ

6 | Hải Vân

lấy đồ chơi của em thế ?

- Đồ chơi của anh hỏng mất rồi. Em đi mà chơi với các con gián đi, để xe ô tô đây cho anh.

- Thưa má, anh ấy gọi những con giáp xác¹ của con là con gián đây ạ !

Kim Chi sốt ruột :

- Thôi nhờ các bồ một tí đi, để ta làm cho xong bài toán, la lối quá làm người ta bẽ cái đầu.

- Thì chị vá nó lại có được không ?

- Này Tín, chớ hỗn với chị nhé. Thôi Tín và Nhựt ra ngoài kia chơi đi.

Thấy chẳng nên làm cho chị chúng nó bực mình thêm nữa, một đứa bèn chuồn ra lối cửa trước, còn một đứa thì leo qua cửa sổ nhảy ra ngoài.

Hai đứa đi khỏi rồi, căn phòng trở lại yên tĩnh. Ba Huy hy vọng viết xong được lá thư còn dở và Khải cũng ước mong đọc xong được cuốn truyện trinh thám đang tới chỗ gay cấn. Bỗng nhiên, từ dưới bếp, tiếng của chị Tư vọng lên :

1 Giáp xác : (giáp : bọc sắt, xác : vỏ ngoài). Loại côn trùng có vỏ ngoài cứng như cánh cam, bọ dừa v.v...

- À, cái con này giỏi nhỉ ! Cút mau ! Cút mau !

- Lại có chuyện gì thế hả ?

Bà Huy vừa nói vừa chạy xuống bếp, nhưng Khải đã mau chân chạy trước. Hai mẹ con đã trông thấy chị Tư đang giơ tay chỉ cái cửa ra cho một con chó. Con vật này đang ngồi nhai nhai với vẻ thoả mãn.

- Thưa bà, miếng thịt con vừa ướp xong, định bỏ vào lò quay, thế mà con vật đáng ghét này cuồn ngay mất, thế có khổ không ?

Nghe vậy, con vật chẳng có vẻ gì là phật ý, trái lại nó còn chực giơ chân cho bà chủ bắt, có lẽ để tỏ lòng cảm ơn bà. Ít khi bà Huy quở mắng các con, nên đối với súc vật bà cũng không muốn nghiêm khắc.

- Rầu quá, bà đáp, nhưng bây giờ chẳng có cách gì khác là để cậu Khải chạy ra tiệm gần đây mua một miếng thịt khác vậy.

- Thưa bà, nhưng con thấy cái cổng vườn nhà ta cứ bỏ ngỏ hoài, thì ai ra vô cũng được cả. Như bữa trước đi chợ về, con thấy một người hành khất vào tận bếp này ngồi, rồi hôm nay đến con chó nhà ai. Nguy hiểm quá !

Rồi chị Tư tiếp với giọng bi thảm :

- Con lo rằng một ngày kia quân trộm cắp sẽ đột nhập

8 | Hải Vân

vào nhà này chứ chẳng không.

Cái cổng vườn đó là cái cổng mở ra cánh đồng, ra khoảng tự do, nên các con bà Huy hay mở để thoát ra ngoài. Đã bao nhiêu lần, người ta dặn chúng phải gài cổng lại, nhưng vì đứa này cứ ỷ lại vào đứa kia và chúng còn vội vã chạy đi nên quên hết lời dặn.

Trong khi bà Huy vẽ mặt bình tĩnh như một triết gia, đang xếp lá thư viết dở để dành đến mai viết nốt thì thằng Nhựt, mặt mày tái mét, chạy từ ngoài vào hoảng hốt mách :

- Má ơi ! Má ơi ! Con vừa nghe thấy tiếng người nói ở sau các bụi cây ngoài vườn, má ạ !

- Bậy nào ! Kim Chi ngắt lời.

- Thật mà chị !

- Thôi đi cậu, để yên cho chị thử lại mấy con tính, nó còn quan trọng hơn câu chuyện vớ vẩn của cậu vừa rồi.

Thằng nhỏ vội quay lại bà Huy, bà thốt lên :

- Chết, sao trông mặt con tái mét thế kia, con có đau không thế ?

- Thừa má, các tiếng nói đó làm con sợ quá.

Khải nhún vai :

- Con trai lên bảy tuổi rồi, mà run như giẽ thế kia, mắc cỡ quá.

Bà Huy vội trấn an :

- Đừng sợ con ạ, có lẽ là tiếng nói của những người qua đường đó mà.

- Thừa má không ạ, tiếng nói về phía trong này, gần bức tường của biệt thự Bạch Liên kia mà. Con nghe như tiếng bà nào nói một mình, kể lể những điều buồn khổ.

- Điều gì buồn khổ ? Kim Chi háo hức hỏi.

- Em không hiểu hết, nhưng em nghe bà ta nói thế này: « Chúng ta sẽ ra sao đây, ta đang sống trong sự lo âu, lúc nào ta cũng có cảm tưởng là hần sẽ tìm ra chúng ta. Làm thế nào bây giờ ? Trời ơi ! Làm thế nào bây giờ?»

- Rồi sao nữa ?

- Rồi em vội chạy về đây.

Khải tiếc rẻ :

- Uông quá, có lẽ đoạn cuối mới hay ho chứ !

Nhặt kẻ tiếp :

10 | Hải Vân

- Tiếng bà ta vẫn tiếp tục nói và hình như nó từ căn nhà của chị Kim Chi phát ra thì phải.

Kim Chi la :

- Nhà của tôi ! Nhà của tôi ! Ai cả gan dám bước chân vào nhà của tôi ?

Lúc đó chị Tư vừa lên tới kiếm bé Thanh, mỉm cười :

- Thừa cô, việc đó có thể xảy ra dễ lắm nếu cô cứ để ngổ công cô ạ.

Kim Chi không kịp nghe gì hơn nữa. Cô đã đứng phắt dậy, chạy ba chân bốn cẳng ra vườn.

- Chuyện gì vậy hả chị ? Tín vừa ở đâu về tới hỏi, tay thì che che cái túi để không ai thấy nó đã bị rách một miếng to.

Nhật đi sau vội đáp :

- Chị Kim Chi đang lo có kẻ gian phi đã vào nhà chị đó.

Tín hét to :

- À, nếu là quân trộm thì ta sẽ bắt tại trận ! Chị Kim Chi ơi, đợi em đi lấy khẩu súng đã nhé.

Cô bé tự nghĩ : Khẩu súng nứt chai thì ăn nhằm gì !

Vả lại, cô cũng chẳng cần đến khí giới hay ai giúp đỡ để đẩy lui kẻ nào táo gan dám vào nhà cô. Cô rất tin tưởng như thế, vì từ trước tới giờ, các đối thủ của cô có ai quá 11 tuổi đâu ?

- Nhà của ta ! Ai dám vào nhà của ta ? Cô là lớn.

Tín hoạ theo :

- Kẻ trộm nào đó, đừng hòng thoát khỏi chốn này nhé!

Bốn đứa con ông bà Huy rất nghịch ngợm phá phách nên đồ đạc trong nhà thật khó mà giữ gìn nổi. Nên ông bà đã dành một phòng riêng cho chúng để chứa những kho tàng riêng tư. Nhưng chẳng bao lâu, đồ đạc của chúng tràn ngập đến nỗi bà Huy không thể nào xếp dọn nổi nữa. Vì thế, ông Huy đã thuê thợ cất lên bốn căn nhà lều ngoài vườn, mỗi đứa con một cái để tùy nghi sử dụng.

Căn nhà của Khải, cậu con cả, thì được trang bị đầy đủ dụng cụ để duy trì chiếc xe đạp mà cậu quý như vàng. Tín thì bỏ nhà không, nó rất ghét những bức tường, trừ khi nó có thể leo lên trên được, và những khi nó ngồi vắt vẻo trên một cành cây thì nó thấy sung sướng hơn là ngồi trong cái nhà của nó. Nhựt thì thấy thiếu chỗ vì nó sưu tầm được quá nhiều cây cỏ hoa lá bày la liệt đầy

12 | Hải Vân

nhà, với những loại giáp xác gắn khắp bốn bức tường. Vậy mà căn nhà của nó vẫn chưa kỳ khôi bằng căn nhà của Kim Chi, chị nó.

Tuy mới mười hai tuổi đầu, cô bé đã chẳng thèm chơi búp bê nữa và cũng chẳng thích những thú vui dành cho con gái. Cô chỉ có một lối tiêu khiển độc nhất. Chi vậy ? Trên tấm cửa vào căn nhà của cô, được gắn một tấm danh thiếp uy nghi với những dòng chữ lớn :

ĐẶNG THỊ KIM CHI

Phát minh bách khoa

CẤM VÔ

Ai còn cả gan dám vi phạm điều cấm trên ? Nhưng khổ thay ! Chẳng có gì ngăn cản được những kẻ tò mò vì ông Huy đã ra lệnh không được khoá cửa các căn nhà.

Kim Chi đi quanh nhà cô một vòng, mở cửa ra rồi kêu Tín làm nhân chứng :

- Chẳng thấy ma nào cả, thế mà thằng Nhựt dám làm toáy cả lên. Nhưng kỳ thật ! Tuy không thấy gì khác, ta vẫn có cảm tưởng như có ai đã vào đây.

Ai vậy ? Chắc không phải các em cô.

Kim Chi vừa nghĩ ngợi vừa khoác chiếc áo choàng vào người.

Thôi, mặc kệ, cô chẳng phí thời giờ kiểm soát lại đồ đạc xem có mất gì không, vì cô còn bận chế một « trò lạ » để tặng anh cô vào ngày sinh nhật 14 tuổi sắp tới. Một trò lạ, gì thế ? Đó là một hoả tiễn có thể phóng ra những ngôi sao đủ màu sắc, khi chiếc bánh sinh nhật được khệ nệ bung vào trên chiếc mâm gần đầy nến chung quanh.

Một cuốn sách cũ tìm thấy trong đáy tủ đã dạy cô cách làm pháo bông.

Kim Chi đã cắt dán một khối lăng trụ để dùng làm vỏ hoả tiễn đựng các ngôi sao ngũ sắc. Biết bao công trình để kiếm đủ các nguyên liệu cần thiết. Nhất là món thuốc nổ, cô bí quá đành phải nhờ đến bác Sáu làm vườn kiếm giúp và dặn bác ta phải giữ tuyệt đối bí mật. Bác Sáu là người nghĩa bộc trong gia đình nên cái gì bác cũng chiều chuộng các cô cậu con ông bà chủ. Nhưng lần này, bác phải hốt hoảng thốt lên :

- Chết, chết, cô sáng chế cái gì ghê gớm vậy ? Ngộ nhờ nổ tan căn nhà này thì sao ?

- Không đâu, không đâu, bác Sáu ơi ! Có chút xíu thôi mà ! Kiếm hộ em đi bác Sáu !

Khi cầm trong tay cái hộp nhỏ đựng thuốc nổ, Kim

Chi cảm thấy mình đã thực thụ gia nhập làng phát minh rồi đó, chớ đâu phải chuyện chơi.

Hôm nay, cô sẽ chế các ngôi sao. Cô tiến tới cái cân, lăm bằm một mình :

- Xem nào, ta phải trộn 16 phần tiêu thạch, 8 phần lưu huỳnh, 4 phần thuốc nổ và 2 phần ăng-ti-moan.

Theo đúng lời chỉ dẫn trong sách, cô trộn các thứ trong một cái chậu, chế thêm một ít rượu mạnh và một ít keo.

- Thế này ai chẳng bảo là thứ bột đặc biệt làm bánh ga tô ! Thế mà chị Tư dám cho mình không biết nghệ thuật làm bánh !

Bây giờ, phải trải chất bột hỗn hợp ra bàn, cắt ra thành những miếng vuông rồi rắc lên, không phải là đường cát, mà là bột thuốc nổ để làm ngòi, sau hết mang phơi trong bóng mát.

- Bây giờ, ta phải để những ngôi sao này ở đâu, để chú mặt trời khỏi dòm ngó tới ?

Cô đảo mắt chung quanh thấy một chiếc kệ bỏ không. Đây rồi ! Chỗ phơi lý tưởng nhất. Cô kiễng chân, lấy tay xoa mặt kệ. Bỗng tay cô đụng phải một cái gói để tạt sát tường nên không trông thấy, cái gói bị rơi xuống

bàn. Cái gì ở đâu ra thế này ? Tặng vật của ai ?

Kim Chi ngạc nhiên mở gói ra xem thì thấy một chiếc hộp bằng da, có hai bánh xe và một sợi dây nối liền.

- Lạ thật ! Ở đâu ra thế này ? Hay là của anh Khải đã cất dấu ở đây để tui nhỏ khỏi nghịch chớ gì. Nhưng sao anh không nói cho ta biết ? Để ta hỏi anh mới được.

Cô vội chạy tới chỗ anh Khải đang ngồi lau xe hỏi :

- Anh có biết vật gì đây không ?

Khải cầm chiếc máy, lật đi lật lại đáp :

- Không, không phải của anh và anh rất lấy làm ân hận vì nó đẹp quá chừng.

- Máy này để làm gì thế anh ?

- Anh không rõ, để chốc nữa hỏi ba, vì trong nhà này ngoài ba ra thì còn ai có máy này nữa.

- Thật không anh ?

- Điều anh thấy lạ, là tại sao ba lại để nó ở một nơi lộn xộn như nhà em.

- Em càng ngạc nhiên hơn là tại sao ba lại để nó trên một cái kệ, để nó rớt xuống.

16 | Hải Vân

- Thế em đã làm nó rớt hả ?

- Vâng.

- Coi chừng nó bị bể rồi đó.

- Em thấy nó chắc chắn lắm. Nó có 2 bánh xe đây này. Hay chúng ta cho nó chạy thử coi.

- Ấy đừng ! Chớ nên táy máy. Em xài những đồ tự em sáng chế ra đủ rồi. Nhưng anh nghĩ em nên khám phá ra một bộ máy gì có thể làm cho con gái khéo chân khéo tay một chút thì tốt hơn.

Một tiếng kèn xe hơi rú lên từ phía cổng.

- Ba đã về !

CHƯƠNG II

Trong cái gia đình hạnh phúc này, mỗi buổi chiều ông Huy đi làm về là vui như Tết. Những đứa nhỏ la hét sung sướng như thể ba chúng đi vắng xa mới về.

Khải vội bỏ chiếc xe đạp ở đó, Kim Chi thì trút bỏ áo choàng ra, thằng Tín thì quên cả chiếc túi bị rách bay phất phới như một lá cờ..

Cậu lớn đã mở rộng hai cánh cổng, Tín và Nhựt thì vọt vào hai bên thành xe chạy theo vào tận trong nhà.

Lúc này bà Huy cũng đã ra tới nơi, tay dắt bé Thanh. Thằng nhỏ vùng vẫy như muốn thoát ra, miệng kêu :

- Ba ! Ba !

Ông Huy hôn con rồi thủng thẳng đi vào nhà cùng với bầu đàn thê tử theo sau. Ông là kỹ sư tại khu kỹ nghệ Biên Hoà, cách đó độ 5 cây số, ông đã mua cái biệt thự này ở cạnh làng Đại Học Thủ Đức.

Không bao giờ ông tỏ ra nghiêm khắc với con cái. Tuy nhiên, những đứa con đều cố gắng để xứng đáng với lòng tin cậy và yêu thương của cha mẹ. Chúng được hưởng khá nhiều tự do, nhưng chúng luôn luôn giữ đúng tác phong con nhà có giáo dục.

Về tới nhà rồi mà ông Huy đâu đã được nghỉ ngơi ! Ông vừa ngồi xuống là tụi nhỏ đã bu quanh và đua nhau kể lể tất cả các chuyện vui buồn của chúng trong ngày. Bà Huy không cho phép chúng giấu giếm một tí gì đối với cha mẹ.

Kim Chi đã rửa chân tay sạch sẽ và tiến vào với chiếc máy trên tay.

- Chà ! Chị Kim Chi lại mới sáng chế được cái máy le quá ta ! Nhứt kêu lên với vẻ thán phục.

- Không ! Không phải chị sáng chế được nó đâu, chị thấy nó trên chiếc kệ trong nhà chị đó.

Ông Huy không giấu nổi sự ngạc nhiên :

- Chuyện khó tin ! Ai đã để chiếc máy ghi âm này trong nhà của con thế ?

- Máy gì thừa ba ?

- Máy ghi âm, để thu và phát âm. Đây này, thí dụ ba đọc cho nó một bức thư, hay hát lên một bài, thì nó ghi lấy rồi phát ra đúng bức thư hay bài hát đó như một đĩa hát vậy. Nhưng ở đây chiếc đĩa được thay thế bằng cuộn băng bằng nhựa có thấm chất điện tử và cuộn chung quanh hai bánh xe.

Ông mở chiếc máy ra và tiếp tục giải thích :

- Đây, các con thấy cái đầu điện tử này gọi là đầu hỗn hợp, có thể ghi âm, phát âm và xoá âm. Khác với đĩa hát, băng điện tử dùng đi dùng lại được rất nhiều lần.

- Trời ơi ! Ngộ quá ! Kim Chi năn nỉ, ba cho chạy để chúng con nghe thử đi ba.

- Được rồi, mai ba sẽ tìm cách khám phá ra sự bí mật này và tìm ra chủ nhân chiếc máy. Bây giờ ba hãy cho các con xem thử nó chạy ra sao nhé.

- Thừa ba, ta sẽ nghe thấy tiếng nói ạ ? Nhựt hỏi.

- Có lẽ. Coi này, ba cho máy chạy đây.

Những đứa trẻ hồi hộp theo dõi các tác động của ông bố. Bánh xe bắt đầu quay. Tiếng nói xúc động của một thiếu phụ phát ra :

« Cham Nóp, chú có chắc rằng không phải hấn ta ? Chú cũng rõ hấn đang theo dõi, tìm kiếm chúng ta. Tôi đang sống trong nỗi lo âu. Nếu hấn vô đơn thưa nhà chức trách thì thật nguy cho mình. Khi cảnh sát đến khám nhà, làm sao ta có thể từ chối không mở cửa ? Bây giờ sẽ giấu con nhỏ ở đâu ? Giao nó cho ai ? Nếu chúng ta không ở gần nó, chắc hấn sẽ bắt nó một cách dễ dàng...»

Thằng Nhựt mặt tái mét kêu lên :

- Tiếng nói... tiếng nói ngoài vườn ban nãy ! Em sợ quá ! Em sợ quá !

Nó vừa la vừa chạy tới ôm lấy bà Huy, ông Huy vội tắt máy đi. Nét mặt mọi người đều có vẻ ngạc nhiên lo lắng. Riêng thằng Tín nói một cách vui vẻ :

- Chuyện gì vậy ? Chuyện gì kỳ quá vậy ?

- Tiếng nói của bà ta quả có vẻ sợ sệt, Kim Chi lắm bầm, em cũng thấy xúc động quá.

- Anh cũng vậy, Khải đáp. Chuyện này không phải là một hài kịch, nghe nó thực quá.

Ông Huy tỏ vẻ đồng ý với hai con, nhưng để trấn an mọi người và để thằng Nhựt đỡ sợ hãi, ông nói với giọng bình thản :

- Nhựt này, con cũng biết người ta đóng kịch thế nào chứ ? Có lẽ đây người ta ghi một cảnh nào đó trong vở kịch. Một người khách quen đã bỏ quên chiếc máy ghi âm này ở nhà ta và Kim Chi, tính hay nhặt nhanh đã lượm cái gói này và mang xuống nhà của nó mà không rõ trong gói đựng gì.

Kim Chi mỉm cười đồng lõa : câu giải thích trên chỉ để yên lòng mấy đứa nhỏ, nhưng ông bố thừa biết Khải và Kim Chi không thỏa mãn. Có một sự bí mật cần phải

khám phá ra. Bí mật gì ?

Ông Huy không muốn mọi người thấy sự lo ngại của ông. Tại sao một người lạ mặt lại len vào vườn và cất giấu chiếc máy đất giá đó trong căn nhà của Kim Chi ? Với mục đích gì ?

Ông bèn dặn vợ con :

- Thôi từ nay má và các con phải đề ý, đừng để cổng ngõ. Vườn nhà ta rộng, có nhiều bụi cây lại thêm bốn căn nhà lều của các con, ai muốn ẩn nấp ở đó dễ lắm.

- Em và chị Tư vẫn luôn luôn đề ý, bà Huy đáp, nhưng mỗi khi em vắng nhà hay chị Tư bận trong bếp là tụi trẻ lại lấy chìa khoá mở cổng rồi bỏ luôn ở đó.

- Ba không cấm các con ra ngoài, nhưng từ giờ mỗi khi đi đâu các con phải kêu người ra đóng cửa nghe chưa ?

Các con đều dạ dạ.

Tối đến, chị Tư xong công việc thì về nhà mình. Như mọi ngày, bà Huy sai Kim Chi ra khoá cổng lại.

- Thừa má, con ra khoá cổng ngay bây giờ ạ.

Cô cầm chìa khoá ở tay đi ra. Nhưng trước hết cô rẽ vào căn nhà của cô vì ban nãy vội quá chưa kịp thu xếp

và cô không biết số phận những ngôi sao của cô bây giờ ra sao. Riêng căn nhà của cô là có điện, vì vào dịp sinh nhật của cô, cô đã xin được ba má cho ráp một ngọn đèn và một cái cắm điện. Ý kiến ấy thật là tuyệt diệu, vì cô có thể làm việc cả khi trời tối.

Lúc này, những ngôi sao mới chỉ là những miếng vuông hầy còn ướt nhều. Kim Chi vừa xếp chúng, vừa mơ tưởng đến muôn nghìn tia lửa, những trận mưa sao sắp tới.

Vừa đi vừa nghĩ miên man, cô trở lên phòng và bắt đầu thay áo. Bỗng một vật gì rơi trúng chân cô. Nhìn xuống, cô nhận ra là chiếc chìa khoá cổng. Chết chưa ! Cô đã quên chưa khoá cổng.

- Thôi, bây giờ ta chẳng mất công trở xuống làm gì, cô lẩm bẩm một mình. Từ mai ta sẽ nhớ.

Rồi cô lên giường nằm ngủ. Bỗng nhiên, vào khoảng quá nửa đêm, một ánh sáng le lói bên cửa sổ làm cô tỉnh giấc. Nếu là ánh sáng trắng thì quả là chị Hằng đã thiếu sót, sao chị không có một cái nón đèn để che bớt ánh sáng của chị ? Nhưng không phải là ánh trắng mà là một ánh đèn.

Kim Chi rất ngạc nhiên, vội trở dậy lần bước ra cửa sổ nhìn xuống. Có phải cô mơ hay không ? Qua cảnh lá, cô thấy căn nhà của cô đang thấp đèn sáng trưng. Bỗng cô thấy một bóng người đang lảng vảng dưới các lùm cây. Có lẽ là chủ nhân chiếc máy ghi âm, tới đây để định lấy lại chiếc máy mang về chăng ?

Kim Chi cười thầm nghĩ đến sự « nhỡ tàu» của người khách lạ đêm khuya. « Đáng kiếp cho hần, sao hần dám vào nhà ta ? « Nhưng cô bỗng thấy chột dạ, vì một bóng người cao lớn vừa hiện ra trên một lối đi ngay dưới cửa sổ. Hoảng sợ, cô vội vàng chạy vào, nhảy lên giường vùi đầu vào đồng chăn tưởng muốn ngủ quên.

Sáng hôm sau, ánh mặt trời tràn ngập căn phòng làm cô quên mất chuyện ban đêm. Cô cho rằng mình đã trải qua một cơn ác mộng. Cô định bụng không kể lại cho một ai nghe hết, vì nếu bọn con trai mà biết chúng sẽ chế giễu thì cô chịu làm sao nổi ?

Tuy nhiên, câu chuyện chiếc máy ghi âm vẫn làm cô bứt rứt. Cô tin chắc thế nào ba cô cũng sẽ khám phá ra sự thật, nhưng việc này không nên để chậm quá, vì hình như ba cô phải đi công tác trong vài ngày nữa thì phải.

CHƯƠNG III

Mỗi buổi chiều khi tan học, Kim Chi bao giờ cũng đạt được một vài thắng lợi. Các bạn cô bu quanh :

- Hôm nay con nhỏ lại phát minh được món gì thế ?

Những sáng tác của cô thì đếm không xuể và các bạn cô được tặng rất nhiều. Nhưng cái công trình mới nhất của cô thì quá gở hết chỗ nói : cô đã biến chiếc xe đạp của cô thành phòng học !

- Mày là một đứa tài ba xuất chúng, các bạn cô công nhận, nhưng thú thực cái phát minh này thì chúng tao tiêu không nổi.

- Đã đành, nhưng nếu chúng mày phải ở tận Thủ Đức như tao và phải đạp xe mỗi ngày 2 lượt 15 cây số, thì thử hỏi chúng mày có phải vừa đi đường vừa học bài như tao không ?

Hằng ngày, Khải và Kim Chi phải đạp xe về Sài Gòn học. Khi trời tạnh ráo thì sự đi về như thế chẳng khác nào những cuộc đi du ngoạn. Khi trời mưa thì cũng cực, nhưng hai anh em đều khoẻ mạnh và đã quen sự bền bỉ rồi, nên chưa bao giờ thiếu buổi học nào.

Khải vẫn đưa rước em đến tận cửa trường. Nhưng cậu chẳng thấy thần phục những món phát minh của Kim Chi.. Cậu chẳng giấu giếm sự dè bĩu đối với cái phòng học - Xe đạp của cô em. Cái gì mà kỳ cục vậy ? Một tấm ván để làm mặt bàn, mấy sợi dây cao su để cột vào tay lái và hai cái kẹp để giữ cho quyển sách mở ra.

Khải khòil hài :

- Anh sẽ thoát nợ khi các dụng cụ này thành đồ phế thải.

Nhưng được cái là Kim Chi chỉ chế ra những đồ vật bền chặt và cái bàn di động của cô dù có bị va chạm hay té xe cũng không hề hấn gì cả.

Khải thì nuôi khát vọng thể thao, mỗi ngày cậu lại cố gắng phá kỷ lục đạp xe của mình hôm trước. Nên lúc nào cậu cũng cắm đầu cắm cổ đạp như muốn chiếm « áo vàng» nay mai.

Vì vậy một hôm, trên đường về Kim Chi rất ngạc nhiên thấy Khải đang đứng ở lề đường, chiếc xe nằm ngã trên bãi cỏ. Từ đằng xa, Kim Chi thấy Khải giơ tay làm hiệu, nhưng chẳng hiểu anh muốn nói gì.

- Anh bị bể bánh hả ? Kim Chi hỏi.

- Em thấy anh làm hiệu mà sao không dừng lại ?

- Có chuyện gì vậy ?

- Chuyện gì ! Chuyện gì ! Thế em không trông thấy họ à ? Họ vừa đi qua chỗ em đó.

- Họ đi qua chỗ em ? Vô lý !

Kim Chi vội quay cổ lại nhìn. Chậm quá. Cô chỉ thấy hai bóng người : một bà dáng mảnh mai, và một cô bé mặc chiếc áo dài lung thùng, đầu lại quàng một chiếc khăn phủ kín hết vai, người ta tưởng nó không có cổ và tóc tai gì hết.

- Em đã lỡ một dịp tốt để biết họ, uổng quá ! Khải nói.

- Nếu họ hay đi dạo, thì thế nào mai mốt ta cũng sẽ gặp lại họ chứ lo gì.

- Em nên nhớ rằng họ rất ít khi ra ngoài.

- Nhưng sao hôm nay em thấy anh chẳng tháo vát tí nào cả.

- Tháo vát sao ?

- Thì bây giờ ta cứ việc đạp xe vượt qua họ rồi quành trở lại, thế là em tha hồ được quan sát.

Hai anh em bèn đạp xe theo, nhưng khi còn cách hai

người kia độ vài chục thước, Kim Chi la lớn với vẻ thất vọng. Cô vừa thấy bà kia và con nhỏ bước lên một chiếc xe hơi đen và xe phóng đi mất.

Kim Chi tiếc ngẩn tiếc ngơ. Từ mấy tuần nay, cô vẫn ao ước được thấy cô bé ở biệt thự Bạch Liên. Một buổi sáng kia, lúc vừa đi qua biệt thự, Khải thấy cô bé ra cổng. Trông cô thật là kỳ dị, theo lời Khải thuật lại :

- Anh không biết nó xấu hay đẹp, nó đeo một bộ kính đen lớn che hết gần nửa mặt, như một chiếc mặt nạ, đầu thì bịt một chiếc khăn trùm xuống vai che kín hết tóc.

Hai anh em lẳng lặng đạp xe về. Khi đi qua biệt thự Bạch Liên, họ đậu lại để quan sát. Họ cho rằng có một sự bí mật bao trùm toà nhà cổ này, xây bằng đá xám chung quanh có tường cao bao bọc.

- Họ sống kín cổng cao tường quá, Kim Chi lên tiếng.

- Ủ, chắc các trẻ con bên ấy không được đùa nghịch như bọn mình.

- Nếu tối hôm nay không có ánh đèn, chắc là họ đi vắng.

- Ủ, em nhớ coi xem nhé. Thôi bây giờ mình về kéo má mong. Nhưng chúng mình phải giữ kín câu chuyện này, đừng cho tụi nhỏ nó biết nhé.

Lúc này mấy đứa em đã trông thấy Khải và Kim Chi bèn chạy ủa ra.

Kim Chi hôn đôi má bụ bẫm, dám nắng của bé Thanh, trong khi Khải lên giọng anh cả :

- Sao các em còn ở ngoài đường thế ?
- Chúng em đợi anh chị về mà.
- Phải, nhưng các em đã bỏ ngõ cổng, không tuân lời dặn của ba hả ?

Tín vội đáp với giọng đắc thắng :

- Má đi vắng rồi, chị Tư thì lên dọn trên lầu. Em đã nhảy qua tường ra ngoài nhưng hai đứa nhỏ này cứ đứng gằm gù bên trong cổng như những con thú bị nhốt trong chuồng, thành ra em lại phải nhảy vào lấy chìa khoá mở cổng cho chúng ra.

Khải đẩy các em vào rồi đóng cổng lại bảo :

- Khi nào ba về anh sẽ ra mở cổng. Bây giờ các em vào làm nốt bài đi.
- Ấy em làm xong rồi, Nhựt đáp, anh để em chơi ngoài này.

Mấy anh em đi vào, trong khi đó Nhựt ngồi gặm lỏi

cổng, cạnh một bụi cây, đang mải mê theo dõi một đàn kiến tha mồi.

Bỗng nó nghe tiếng vạn quả nầm, nó ngẩng nhìn thì thấy có bóng người ngoài cổng. Má đã về chẳng ?

Nó vội đứng phắt dậy, chạy ra mở cửa cho má, nhưng nó ngạc nhiên thấy một người lạ mặt bèn hỏi :

- Thưa ông cửa khoá rồi ạ. Chắc ông muốn gặp ba cháu, nhưng ba cháu chưa về, để cháu đi lấy chìa khoá.

Nói xong nó chạy đi kiếm Khải :

- Anh Khải ơi, ra mở cổng mau lên, có một ông khách.

- Đợi anh lau tay đã, còn đây dầu đây này.

- Nhưng để khách đợi lâu là thiếu lễ độ, má bảo thế, và ông ta lại tưởng em lơ là.

Khải đang vội vã lau tay bỗng một tiếng còi xe làm nó cuống lên : Ông Huy báo hiệu là ông đã về tới cổng mà không thể để ông đợi lâu được, dù vài giây đi nữa.

Khi Khải ra tới cổng thì mũi xe của ba đã về tới sát cổng, nhưng ông khách lạ đã biến mất rồi.

- Thưa ba, em Nhựt nói có ông khách đợi ba, Khải thưa với ông Huy.

Nhặt tiếp :

- Vâng ạ, một ông cao lớn, có lẽ ông ta thấy lâu nên không đợi nữa.

- Thôi, không sao, ông Huy đáp, ông ta sẽ trở lại, và chắc cũng không có việc gì quan trọng.

Trong khi cả nhà đang ăn cơm, Kim Chi lẳng lặng đứng lên, không ai để ý. Cô lên lầu thật nhanh, cúi ra ngoài cửa sổ nhìn sang biệt thự Bạch Liên. Tất cả đều vắng lặng, căn nhà đóng cửa im ỉm.

Cô trầm ngâm trở xuống phòng ăn, bỗng nghe thấy ba nói :

- Chiều hôm nay một người thợ điện đã nói chuyện với ba về bà hàng xóm.

Bà Huy ngạc nhiên :

- Vậy mà em cứ tưởng biệt thự bên ấy không có ai ở.

- Đúng ra, bên ấy có một bà ở mà quanh năm chẳng ai thấy bóng. Người thợ điện đó đã tới để kiểm soát hệ thống dây điện chằng qua khu này, hắn chỉ trông thoáng thấy bà ta. Còn chú tài xế của bà ta thì nói tiếng Việt không sõi lắm.

- Thưa ba, hẳn có thấy đứa bé gái không ạ ? Kim Chi hỏi.

- Bé gái nào ?

Thấy Khải trừng mắt nhìn, Kim Chi ấp úng đáp :

- Thưa ba người ta bảo con rằng... Có lẽ người ta đã nhầm nhà.

- Không, chắc trong nhà không có trẻ con nào hết.

- Nếu có thì bên này phải nghe thấy tiếng của chúng chứ, ông Huy đáp, vì ông nghĩ đến lũ con mình lúc nào cũng ồn ào.

Tuy nhiên, Kim Chi vẫn tin là có, và cô ước mong đứa bé gái chưa rời khỏi nơi đây.

CHƯƠNG IV

Bữa nay, gia đình ông Huy cũng đi ngủ sớm như mọi ngày. Kim Chi leo lên cầu thang thật lẹ. Vừa vào trong phòng, cô vội ra đứng tựa cửa sổ.

Cô thấy thửa vườn nhà với những cây lớn um tùm dưới ánh trăng, chẳng khác một khu rừng âm u huyền bí. Những lối đi trông tựa những giòng nước, những cây hoa rung rinh mờ tỏ trước làn gió thoảng không khác chi những con người nhỏ bé.

Kim Chi cúi người ra ngoài cửa sổ để nhìn sang nhà bên cạnh. Nhưng vì bức tường rào quá cao, cô chỉ nom thấy tầng lầu mà thôi.

- Ô kìa ! Có ánh đèn. Cô lắm bả.

Hai khuôn cửa sổ hình tròn vừa bật đèn sáng trông giống như hai con mắt lớn. Thỉnh thoảng một cơn gió nhẹ làm lay động cành lá, để lộ ra một khoảng sân góc.

Bỗng nhiên ở sân góc hiện ra một bóng người nhỏ nhắn mặc đồ trắng, với một suối tóc dài.

Kim Chi suýt ngã khi cúi thêm người ra phía trước để nhìn cho rõ hơn.

- Đúng là đứa bé gái ! Thế mà ta cứ tưởng đầu con nhỏ trọc.

Tức quá ! Cành lá cứ lay động không ngớt như thể muốn che giấu con bé khỏi những con mắt tò mò. Kim Chi muốn nhìn rõ mặt con bé thì lại bị lá che khuất. Cô tiếc rẻ :

- Uổng quá ! Thế mà anh Khải ta không được thấy. Ước gì ta được nói chuyện với cô láng giềng nhỏ bé kia.

Từ nãy, Kim Chi vẫn đứng trong bóng tối. Bây giờ cô muốn bật đèn sáng lên để làm hiệu cho con nhỏ. Nhưng cô chưa kịp hành động thì con bé đã biến vào trong nhà, ánh đèn ở hai cửa sổ tròn tắt phụt, ngôi nhà lại đắm chìm trong giấc ngủ.

Kim Chi vẫn chưa chịu rời chỗ đứng nơi cửa sổ. Cô bức bối vì bức tường rào ngăn cách sự bí mật nên cô không buồn ngủ. Sau một lúc lâu, cô định vào giường nằm ngủ thì bỗng nghe thấy tiếng chân người. Cô để ý nhìn, thấy một bóng đen đứng ngoài cổng.

Một chiếc xe hơi vụt qua, ánh đèn pha lướt lên cổng. Kim Chi thấy rõ hai tay bóng đen đang nắm vào chấn song cánh cổng.

Rồi cô nghe thấy tiếng cọt kẹt, bóng đen tìm cách mở khoá chẳng ?

Kẻ trộm ! Phải đánh thức ngay ba dậy !

Nhưng cô bé hoảng sợ đến nỗi cô đứng ngậy người ở chỗ cũ, mở miệng mà không kêu thành tiếng.

Một lần nữa, ánh đèn xe hơi lại chiếu rõ bóng đen. Nhưng lần này, có lẽ nó trông thấy Kim Chi trên bao lon nên nó vội bỏ đi.

Chân run rẩy, Kim Chi ngồi bệt xuống đất thở ra nhẹ nhõm :

- May mà ba đã bắt khoá cổng, nếu không tên đó đã lén vào vườn rồi.

Nhưng cô lại thấy lo lắng :

- Có lẽ trước đây bóng đen đó đã lén vào vườn này, giấu chiếc máy ghi âm trong nhà ta, và đêm trước đã trở lại.

Cô rùng mình khi nhớ lại bóng đen trong đêm khuya đã lén vào nhà cô và đã đi dưới cửa sổ này, trong lúc cả nhà không ai hay biết gì hết.

Cô lẩm bẩm :

- Ta muốn biết hẳn có định mở khoá hay không. May mà cổng nhà rất kiên cố.

Nhưng lúc này cô thấy không đủ can đảm đi xuống vườn một mình và ra gần cổng trong khi bóng đen có

thể bắt thần xuất hiện trở lại.

- Hay ta đi kêu anh Khải, có hai đứa chắc phải bạo dạn hơn.

Rồi cô bước rón rén theo hành lang để đi tới phòng Khải, mở cửa thật nhẹ. Cô sững sốt thấy ngọn đèn đầu giường Khải vẫn sáng nhưng chiếc giường thì trống không !

Quái lạ ! Giờ này đâu phải là giờ chơi ú tim !

Kim Chi thấy trong dạ vô cùng hoang mang. Cô tự hỏi không biết có nên leo lên gác xép để nhìn sang biệt thự Bạch Liên, hay nên xuống vườn mà đang có một điều bí mật khác diễn ra.

Ngay lúc đó, Khải lù lù từ cầu thang gác xép bước xuống hỏi thì thầm :

- Em làm gì ở đây ?

- Em đang đi kiếm anh vì em sợ quá. Có kẻ trộm định vào vườn nhà ta.

- Không, nó đi khỏi rồi.

- Anh cũng trông thấy nó hả ?

- Trông rõ như ban ngày. Từ trên kia anh nhìn không

sốt một cử động nào của nó. Không biết nó làm cái trò gì ở cổng nên anh đang định xuống tại chỗ để xem xét.

- Hãy đợi đến khi trời sáng đã, chứ lúc này thì trông thấy gì ?

Không đáp, Khải bắt đầu xuống thang. Cô em cũng bước theo. Xuống tới dưới nhà, Khải dặn em :

- Trong khi đi ra cổng, ta phải cẩn thận đề phòng như thể tên ấy đang rình mình. Có lẽ hắn còn đứng ở đâu đó, và không hiểu hắn muốn cái gì.

Kim Chi lo ngại :

- Vậy sao lại ra ?

- Nếu em sợ thì tốt hơn em nên ở trong nhà.

Nhưng sự tò mò làm cô thêm can đảm, cô vội bước theo anh, đi nép sát vào bức tường để ra cổng. Bỗng Khải dừng lại thì thầm :

- Ta cẩn thận là rất phải, em trông kìa !

Cô bé vừa kịp ngăn một tiếng kêu trong cổ họng : Ngoài cổng, bóng đen lại xuất hiện.

- Ta nấp nhanh vào một chỗ nào đi.

Cúi rạp người xuống, hai anh em đi tới cuối vườn và

núp trong một cái nhà gần nhất, lại đúng là nhà của Kim Chi. Sợ hãi quá, cô bé quên không nhắc anh là nhà này cấm vô.

- Em muốn té xỉu quá anh ạ, cô vừa nói vừa chực khóc.

- Em không được khóc như một đứa con gái đấy.

- Anh Khải, em lạy anh, đi kêu ba mau lên, chúng ta đang lâm nguy đây này.

- Sợ cái gì ? Làm sao nó vào được kia chứ, anh không muốn gọi ba, vì ban nãy trong bữa cơm ba có nói là mai ba phải đi công tác. Vậy lúc này không nên làm cho ba phải lo lắng về chúng ta.

Hai anh em yên lặng một lát. Bỗng Kim Chi hỏi :

- Nó đi chưa anh ? Em muốn trở về đi ngủ quá.

- Nhưng còn phải ra công xem đã chứ.

- Đèn bấm đâu mà xem ?

- Sao em không đòi cả ngọn đèn pha luôn thể, cho nó kín đáo hơn ?

- Nhưng em vẫn thấy sợ, vì chắc hẳn còn trở lại. Tối hôm nọ, em đã trông thấy nó vào nhà em đấy.

Khải vẫn giữ vẻ thản nhiên khi cô bé kể lại câu chuyện tối hôm trước cô trông thấy bóng người, mà cô chỉ muốn coi như một cơn ác mộng. Cậu kết luận :

- Em ngại quái gì ? Nhà ta vẫn đi ngủ sớm, rồi công vườn lại bỏ ngõ, thì tiện cho nó quá rồi còn gì nữa.

- Em nghĩ nên đi gọi ba thì hơn.

- Thôi tôi xin cô đi, đừng rắc rối. Khi ba vắng nhà anh là chủ gia đình. Mai ba đi rồi thì coi như lúc này anh đã nhận chức vụ, em cứ để mặc anh lo liệu.

Hai anh em lại đợi một lúc lâu nữa rồi mới lò dò ra ngoài. Họ không thấy ai rình ngoài cổng nữa.

Khải mở cổng thật nhẹ để khỏi gây tiếng động. Cậu quỳ xuống, lấy ngón tay sờ cánh cửa và nhìn kỹ lỗ khoá.

- Quả nhiên mình đoán không sai. Coi này Kim Chi.

- Em chẳng nom thấy gì hết.

- Những miếng sáp nhỏ chung quanh lỗ khoá. Có lẽ mai hấn thuê đánh một chiếc chìa khoá riêng để ra vô vườn này tự do như ở nhà hấn cũng nên.

- Nhưng không, hấn không thể vô được đâu ! Kim Chi chắc như thế vì cô đã có sẵn một chiếc xích sắt và một ống khoá kéch xù. Nếu cô khoá thật chặt thì, trừ

khi có phép tàng hình, người khách lạ đêm khuya làm sao lách qua được ?

Khải điểm lại các biến cố xảy ra :

- Một bộ máy ghi âm đã được giấu trong nhà chúng và chúng không rõ tiếng nói trong cuốn băng là của ai.

- Một người lạ mặt, mà không ai hiểu rõ ý định, đã tìm cách len vào vườn, còn nhà trên thì hẳn không thiết tha gì tới.

Một lần nữa, hai anh em lại đặt câu hỏi cũ : hẳn muốn gì ? Hẳn tìm kiếm vật gì ?

Kim Chi đưa ý kiến :

- Có lẽ hẳn biết có một kho tàng giấu ở đây không chừng, anh ạ.

- Gớm sao mà cô em tôi giàu tưởng tượng thế ? Em làm như chuyện tiểu thuyết không bằng !

Rồi hai anh em lại rón rén trở lên lầu. Lúc chia tay, Kim Chi nhận xét :

- Nếu nghe hết cuốn băng, có lẽ chúng ta biết được nhiều chuyện lý thú cũng nên.

40 | Hải Vân

- Ý kiến hay đó. Ngày mai anh em mình sẽ nghe nốt. Trong khi chờ đợi rán ngủ kỹ đi nhé.

- Vâng, đôi mí mắt của em đã nặng trĩu như chì rồi nè.

- Và đừng có những giấc mơ khủng khiếp nhé.

- Chắc không đâu anh ạ.

CHƯƠNG V

Hôm sau là thứ năm, hai anh em Kim Chi được nghỉ học. Tuy đến chiều ông Huy sẽ đi công tác, nhưng các thói quen trong gia đình vẫn không có gì thay đổi. Kim Chi mong mỗi được xuống ngay căn nhà của cô từ sớm, nhưng cô còn phải làm xong phần việc trong gia đình. Bà Huy và chị Tư không thể nào lo xuể một cái nhà lớn như thế, lại có 5 đứa con nghịch như quỷ. Vì vậy mỗi đứa phải tiếp tay. Kim Chi phải quét nhà lau đồ đạc, hai em cô thì lau sàn nhà. Bỗng thẳng Nhựt kêu :

- Chị Kim Chi, sao chị để đầu tóc bù xù thế hả chị ?

Có óc thẩm mỹ hơn các anh nó, Nhựt muốn rằng chị nó phải giống má nó, lúc nào cũng chải chuốt tươi đẹp.

Trái lại, Kim Chi từ trong cơ xưởng bước ra, với đôi bàn tay đen thui và mặt mũi lem luốc thì ai cũng tưởng cô thay đổi màu da. Nếu không bị bà mẹ ngăn cản, chắc cô đã nhờ người ta lấy « tông đơ» hớt « cua» cái đầu của cô đi như con trai rồi đó.

Ác cái là tóc cô lại gọn sóng tự nhiên, nên mỗi buổi sáng cô cứ phải cúi đầu dưới vòi nước cho nó ướt đầm rồi chải thật mượt cho tóc hết quăn. Người ta cho rằng cô muốn tự làm xấu đi và có lẽ cô đã thành công.

Cậu anh lớn thì rất tán đồng sự thiếu làm đom của cô em :

- Kim Chi không muốn người ta để ý, như vậy ta với nó có thể thông cảm được đây, mặc dầu nó còn nhiều nét xấu của con gái.

Thông cảm ? Điều này có nghĩa là Khải coi em như một thằng bạn trai kém tuổi, nhưng phải tỏ ra có sức bền bỉ và cảm ngất không được đa sầu đa cảm.

Công việc nhà xong xuôi, Kim Chi cùng Khải và các em đẩy chiếc xe cút kít đến một nông trại gần đấy để mua thực phẩm dùng cho cả tuần.

Nhặt dẫn đầu. Chúng vừa tiến vào con đường nhỏ dẫn tới trại thì gặp ngay một ông cao lớn hỏi thằng Nhặt :

- Em có biết nhà bà Mỹ Lệ đâu không ?

Thằng nhỏ nhìn ông ta sừng sốt rồi cứ thế nó lùi lùi về nép vào cạnh Kim Chi. Hai đứa lớn không hiểu sao thằng nhỏ lại sợ sệt như thế, Khải lúc đó đang đẩy chiếc xe có Tín ngồi trên bèn dừng lại trả lời :

- Bà Mỹ Lệ ạ ? Ông chắc rằng bà ta ở vùng này ạ ? Cháu biết tất cả mọi người ở đây, nhưng chưa bao giờ cháu nghe tên bà Mỹ Lệ.

- Nhà của bà là biệt thự Bạch Liên, em ạ.

- Biệt thự Bạch Liên thì ở ngay cạnh nhà cháu.

- Bên cạnh nhà em ? Trời ơi, thế mà chẳng ai chỉ được cho ta cả.

Kim Chi nói xen vô :

- Nếu ông nói tên biệt thự thay vì tên bà Mỹ Lệ thì chắc ai cũng biết.

- Rầu quá, người lạ mặt thờ dài đáp, thế mà ta cứ loanh quanh hàng giờ trong mấy con đường này, chẳng gặp một ai mà hỏi thăm.

- Muốn đi tới đây, chắc ông đã phải đi ngang biệt thự Bạch Liên rồi kia mà, Khải vừa đáp vừa nghĩ bụng ông này chẳng tháo vát tí nào cả.

Thằng Nhựt vẫn nhìn ông ta với vẻ sợ sệt và kéo tay chị nó thì thầm :

- Chị ơi, chị ! Nghe em nói cái này.

- Để yên nào.

Thằng nhỏ muốn nói nữa, chị nó bèn lấy tay bịt miệng nó lại.

Ông khách lạ có vẻ trầm ngâm, rút đồng hồ ra coi rồi làm bộ mặt náo nê.

- Bây giờ ta phải về Sài Gòn vì có hẹn gấp, vậy em có thể giúp ta một chút việc không ?

- Thưa, cháu rất vui lòng. Khải đáp.

Ông khách lạ bèn rút trong túi ra một phong thư, có lẽ để từ lâu vì nó đã nhàu nát, rồi đưa cho Khải :

- Nhờ em đưa giúp cho bà Mỹ Lệ nhé. Thực tình ta không có thời giờ đi tới đó. Em ở ngay bên cạnh nhà, chắc không có gì phiền, phải không ?

- Vâng ạ, cháu chỉ đi độ mười bước thôi.

Ông khách lạ nhìn Khải với đôi mắt cứng rắn và nói thật chậm chạp để cậu nhớ in trong óc :

- Phong thư này em sẽ đưa tận tay cho chính bà Mỹ Lệ, ta nhấn mạnh điều đó, chỉ một mình bà ta được đọc mà thôi, em nhớ chứ ?

- Xin ông yên tâm, cháu sẽ nhớ. Nhưng cháu phải nói là thư của ai gửi ạ ?

- Trong thư đã có ghi tên rồi, ta chỉ là người trung gian mà thôi, ta cũng chẳng biết bà ấy là ai cả.

- Vâng ạ.

- Rất cảm ơn em và bây giờ em để ta...

Vừa nói ông khách vừa mở ví. Khỏi tưởng ông ta lại lấy một phong thư nữa để nhờ đưa. Nhưng không, ông rút ra một tờ giấy hai trăm. Cậu đỏ mặt tới mang tai :

- Ô ! Thưa ông, cháu không nhận tiền đâu ạ.

Ông kia nhăn mặt :

- Không, không, em cầm lấy để mua kẹo cho các đứa nhỏ mà.

- Không ăn kẹo đâu, Nhựt thốt lên, vì nó đã thoát được bàn tay bùm miệng của Kim Chi.

Khỏi đáp với giọng cương quyết :

- Nếu ông cứ bắt cháu nhận tiền, cháu sẽ trả lại ông phong thư này. Không bao giờ cháu nhận tiền trả công một việc gì hết.

Ông khách tần ngần cất ví vào túi, vì có lẽ ông ta không quen với một thái độ bất vụ lợi như thế.

- Không phải ta muốn làm em phật lòng, nhưng ta thấy bọn trẻ khác không tể nhị như em. Một lần nữa, cảm ơn em nhé.

Nói đoạn ông khách đi tới bụi cây gần đó, lôi ra chiếc Honda nhảy lên phóng đi. Thằng Nhựt bây giờ mới nói được lên :

- Em biết ông ta rồi. Chính ông đã đến hỏi ba bữa trước đó.

- Có lẽ em lầm, Khải đáp.

- Không, không, chính ông đó mà !

- Mới gặp một lần, em nhớ làm sao được một ông khách lạ, Kim Chi bán tín bán nghi nhận xét.

- Ô ! Nhớ chứ. Đôi con mắt ông ta ác thế, em làm sao quên được.

Kim Chi không buồn nghe nữa, cô còn vội nói lên cảm tưởng với anh :

- Thế là anh sắp được vào nhà « họ» rồi đó. Thật là may mắn không ngờ.

- Phải, chuyện không ngờ thực, nhưng chẳng hiểu sao ông đó lại không đích thân mang thư đến, vì anh không tin ông có hẹn ở Sài Gòn.

- Em cũng nghĩ vậy, vì ông ta nói là về Sài Gòn mà đi lối Biên Hoà mới lạ chứ.

- Em cũng để ý điều đó à ? Khá nhỉ. Dầu sao, anh cũng đã có một tấm giấy « thông hành» để vô biệt thự Bạch Liên rồi.

Từ vài ngày nay, các biến cố diễn ra mau lẹ đến nỗi hai anh em Khải thấy hoang mang. Chúng có cảm tưởng rằng chúng đang bị vướng vít vào một cuộc phiêu lưu và đang bị đe dọa, mà không biết sự đe dọa từ đâu đến.

Trong khi mấy anh em lại đẩy xe đi, Tín lùi lại phía sau, bám lấy chị nó mà hỏi thì thầm :

- « Họ » là ai mà anh Khải muốn gặp thế ? Chị nói cho em biết đi, em không kể lại cho thằng Nhựt nghe đâu.

- Em muốn bày đặt chuyện gì vậy ? Để chị yên nào, em chẳng hiểu gì cả.

- Được rồi, thế nào rồi em chẳng biết hết. Em buộc chị không được coi em là con nít nữa.

- Buộc chị ? Em muốn một cái tát chứ ?

- Chị có thấy cái cây đàn kia không ? Em sẽ leo lên thật cao và không chịu xuống nếu chị không hứa kể cho em nghe câu chuyện đó. Em lớn rồi chứ còn bé bỏng như cu Thanh đâu kia chứ.

Nói đoạn nó chạy tới cái cây, leo lên thoăn thoắt như một con khỉ, miệng thì la :

- Trông này, em leo đây, em leo thật cao !

Khải nhìn lên tươi cười đáp :

- Nghe anh bảo này. Kiểm một cành cây mà ngồi cho chắc đi, vì nếu em chờ chúng ta năn nỉ mới xuống thì e nhờ tàu đó, em ạ.

Thấy áp lực không ăn thua, Tín đành tụt xuống về mặt cay cú.

Đi gần tới cái trại, lũ trẻ nghe thấy tiếng la hét, tiếng gà vịt kêu quang quác, tiếng chân súc vật chạy tán loạn. Chúng vội đảo bước để xem có chuyện gì.

Đó là một con bê đang bị người ta đuổi bắt để nhốt vào chuồng. Bà chủ trại giảng giải với Kim Chi :

- Nguyên do tại cái lão đi xe Honda ban nãy, hấn vào sân để máy xe nổ ầm ầm làm con bê hoảng sợ kéo đứt mất dây thừng.

Lão đi xe Honda nào ? Có phải cái ông ban nãy đã giao cho chúng phong thư chẳng ? Kim Chi chưa kịp hỏi gì vì mọi người còn bận săn con bê.

Khải muốn tỏ ra rằng những thành tích thể thao của cậu không giới hạn ở tài chạy đua xe đạp. Rất lạnh lẽ, cậu đã xông vào nắm được chiếc dây thừng buộc cổ con bê và giữ thật chặt.

- Bắt được rồi ! Cậu la.

Tuy nhiên hai địch thủ lại bất đồng cân lượng. Con bê khoẻ hơn, kéo mạnh sợi dây thừng, làm Khải phải loạng choạng bước theo. Như thể là cậu đã bị con vật bắt lôi đi vậy. Thấy tình hình có vẻ nguy ngập Kim Chi vội chạy tới nắm lấy lưng Khải. Có hai đứa cầm cự đã công hiệu hơn. Đến lượt bà chủ trại cũng ôm luôn lưng Kim Chi, rồi thằng Tín thằng Nhựt cũng xông vào níu lấy áo của bà. Bị một chuỗi người nắm giữ như thế con vật đành phải quy hàng và nó ngoan ngoãn để người ta kéo vào chuồng nhốt lại.

Sau đó, mấy anh em xếp thực phẩm vào đầy xe đẩy về, Kim Chi sẽ tự tay mang lấy hộp trứng gà tươi, còn Nhựt thì xách hai chai sữa.

- Cái ông đi Honda ban nãy muốn hỏi gì bà thế ạ ? Kim Chi vừa xếp trứng vào hộp vừa hỏi bà chủ trại.

- Hắn ta hỏi cả chục câu hỏi về bà Mỹ Lệ, bà ấy có thường đến đây không ? Có thấy bà ấy thường đến chơi trong vùng này không ? Hắn làm như ta có dư thời giờ để xem người qua lại không bằng. Và lại, ta cũng chẳng biết người đó là ai, và chưa nghe tên bà ta bao giờ. Chỉ có anh tài xế ở biệt thự Bạch Liên thỉnh thoảng tới đây mà thôi. Hắn có vẻ lễ phép nhưng nói tiếng Việt không sõi lắm.

- Hắn nói tiếng gì hở bà ?

50 | Hải Vân

- Hình như tiếng Miên thì phải.

- Thế còn con nhỏ ? Có khi nào bà thấy nó không ?

- Con nhỏ nào ? Làm gì có con nhỏ nào ở biệt thự Bạch Liên.

Kim Chi nghĩ thầm : chắc con bé lảng giềng bị cầm tù nên người ta phải giấu kín nó.

CHƯƠNG VI

Cuộc khởi hành của ông Huy thật là nhộn nhịp. Mấy đứa con đua nhau khuân hành lý ra xe. Thằng Nhựt thấy sắp phải xa ba thì thút thít khóc, còn bé Thanh chẳng hiểu gì cũng khóc theo.

Sau khi ông đi rồi, Khải để bà mẹ đỡ các đứa bé, còn cậu sắp sửa mang phong thư cho bà Mỹ Lệ. Cậu hy vọng sẽ thấy con bé kỳ dị, ban ngày lẫn trốn thật kỹ, ban đêm mới hiện ra một lát như bóng ma.

Kim Chi dặn anh :

- Anh đề nghị với họ mời chúng mình qua chơi nhé.
- Chẳng nên tin tưởng vào điều đó, vì coi bộ họ không muốn giao du với ai cả.

Kim Chi bước theo anh ra tận ngoài đường rồi đứng ngó xem họ tiếp đãi Khải ra sao.

Sau tiếng chuông thứ nhất, cửa mở ra, nhưng chú tài xế to lớn đã đứng trấn ngay lối vào.

- Tôi có thể gặp bà Mỹ Lệ được không chú ? Khải hỏi.

Tuy trước kia đã có một đôi lần gặp Khải rồi, chú tài xế vẫn đứng nguyên nhìn cậu từ đầu đến chân, không đáp.

- Việc quan hệ lắm, tôi phải đưa cho bà một phong thư khẩn cấp.

Khải giờ phong thư để chứng minh rồi lại bỏ ngay vào túi. Chú tài xế nói một cách khó khăn : « Đưa - cho - tôi » và chực cầm lấy phong thư.

- Không, không đưa được cho chú đâu, tôi rất tiếc, nhưng người ta dặn tôi phải đưa tận tay cho bà Mỹ Lệ. Đưa tận tay, tức là không thể đưa cho bất cứ ai ra mở cửa.

Chú tài xế do dự, lâu bầu vài tiếng trong cổ rồi đóng cửa lại, để Khải đứng trơ ra đó. Cậu âm ức nghĩ thầm :

- Gớm, sao mà lịch sự thế ? Mình đã cất công giúp việc cho họ mà họ đối xử như vậy đó !

Kim Chi đã chạy tới. Bất mãn về cách tiếp đãi vừa rồi, cô vội ngăn :

- Thôi về đi anh, chứ còn đứng làm gì nữa. Họ bắt nhả quá.

- Nhưng còn phong thư ?

- Thì liệng nó vào trong vườn ấy. Em cầu cho có trận mưa trút xuống để nó thành miếng giấy lộn không đọc được nữa.

- Làm thế sao tiện em ?

- Làm chứ, nếu không anh sẽ mất hết thể diện, còn gì.

Khải sắp làm theo lời khuyên hiếu thắng của em thì bỗng cánh cổng mở ra :

- Cậu - vào - đi...

Trong khi Kim Chi vội vã bỏ về, anh cô bước vào, băng qua vườn để tiến vào toà nhà u ám. Chú tài xế dẫn cậu vào phòng đợi, có trải những tấm thảm rất êm. Một chiếc tủ khám, vài cái ghế chạm trổ có lẽ mua sắm từ khi toà nhà mới xây cất. Căn phòng chìm trong bóng tối vì các cửa sổ chỉ mở hé.

- Ta mà ở đây thì buồn chết, Khải nghĩ thầm và nhớ đến các cửa sổ ở nhà cậu mở rộng thênh thang cho ánh sáng và không khí tự do lùa vào.

Chú tài xế đưa Khải vào phòng khách cũng tối như phòng ngoài. Đồ đạc gồm có một chiếc bàn nhỏ chứa đầy sách, một máy truyền hình, một máy khâu thanh, chứng tỏ các người ở đây chỉ tiêu khiển trong bốn bức tường chứ không ra đến ngoài.

Một bà đang viết trên một bàn giấy nhỏ đáp lời chào của Khải, bà không mỉm cười và nhìn cậu bé với đôi mắt dò hỏi. Khuôn mặt bà xanh xao, tóc vẫn tròn trên đầu như một chiếc khăn.

Khải tóm tắt cuộc viếng thăm. Nỗi lo âu bỗng hiện trên nét mặt nữ chủ nhân. Bà giơ tay run run đỡ lấy phong thư, vừa xé phong bì vừa hỏi :

- Cậu nói rằng cậu không quen biết cái ông đã nhờ cậu mang phong thư này ?

- Thưa bà, anh em cháu gặp ông ta trên con đường đi tới nông trại đằng kia.

- Trông vóc dáng ông ta thế nào hở cậu ?

- Thưa bà, ông ta người cao, mặt xương xương.

Bà Mỹ Lệ càng đọc bức thư, lại càng thêm biến sắc. Bỗng nhiên bà đứng lên lão đảo, gọi với vẻ tuyệt vọng :

- Cham Nóp, Cham Nóp ơi !

Chú tài xế vừa chạy tới, tay bà run lẩy bẩy chìa bức thư ra :

- Cham Nóp này, hồng cả rồi, làm sao bây giờ ? Anh đọc đi.

Nét mặt chú ta bỗng cứng rắn lại, trông dễ sợ. Chú trả lời bằng vài tiếng Miên mà Khải không hiểu. Không khí đầy lo âu trong gian phòng làm cậu thấy ngột thở. Hay là cậu đã mang tới một hung tín ?

Bà Mỹ Lệ nói :

- Không nên để cho Bích Ngọc hay biết gì hết. Tội nghiệp con bé. Sống thế này thì chịu sao nổi kia chứ. Làm sao bây giờ ?

Vốn tính nhanh nhẩu, Khải bèn tiến đến trước mặt bà ta nói với giọng cả quyết :

- Thưa bà, nếu cháu có thể giúp được bà điều gì, cháu sẽ xin hết sức. Lúc này ba cháu đi vắng, nếu không cháu đã về mời ba cháu sang đây. Nhưng cháu cũng đã lớn rồi.

Bà Mỹ Lệ chưa kịp đáp, thì bà đã té xỉu, nằm bất động trên tấm thảm.

Khải vội giúp Cham Nóp, lúc đó vẫn rất bình tĩnh, đỡ đỡ bà Mỹ Lệ nằm ngả trên chiếc đi văng, bỗng một tiếng kêu làm Khải giật mình ngoảnh lại. Một cô bé vừa chạy lại cúi xuống gần bà Mỹ Lệ gọi :

- Má ơi ! Má ơi ! !

Khải chỉ trông thấy một thân hình nhỏ bé rung lên từng hồi vì thổn thức và mớ tóc dài bỏ xoã sau lưng. Lúc đó chú tài xế đặt tay lên vai Khải, nói một cách khó khăn :

- Cậu - về - đi... Cậu - về - đi...

Chú nói như một lệnh truyền. Khải lùi dần ra cửa, qua phòng đợi ra tới vườn như một người máy.

Cậu hít một hơi dài cho đỡ tức thở rồi đi bước thấp bước cao về nhà.

- Sao trông mặt anh tái nhợt thế ? Kim Chi hỏi. Người ta tiếp đãi không lịch sự hay sao ?

- À ! Chuyện này rắc rối quá ! Phiêu lưu quá. Cậu nhắc đi nhắc lại trước khi kể cái cảnh tượng kỳ dị cậu vừa mới được mục kích.

- Có kẻ nào đang hăm dọa bà ta và đứa bé gái. Nhưng kẻ đó là ai ? Và tại sao ?

- Thế sao anh không ở lại thêm một lát nữa ?

- Ô ! Ở thêm có ích gì ? Em không tưởng tượng được nét mặt kinh hoàng của bà ta. Dầu sao anh cũng đã nói bà có thể tin cậy được ở nơi anh.

- Chết ! Anh Khải ! Tự nhiên anh dám hứa hẹn giúp

đỡ những người xa lạ, trong khi anh chẳng biết người ta phải quấy ra sao ? Thế ngộ bà Mỹ Lệ phải trốn tránh vì đã làm một điều gì phạm pháp và bà lo sợ khi thấy sắp bại lộ thì sao ?

- Không, không thể có sự đó được. Anh còn vắng nghe thấy giọng nói tuyệt vọng của bà khi gọi Cham Nóp.

- Cham Nóp ? Anh vừa nói Cham Nóp ?

- Ủ, đó là tên chú tài xế.

- Kỳ lạ thật ! Anh không nhớ sao ? Chiếc máy ghi âm đó... cái tên gọi trong cuốn băng ấy mà.

- Chiếc máy ghi âm ?Ồ đúng, thế này thì khó hiểu thực.

- Đúng là một chuyện bí mật rồi. Anh còn nhớ không, tiếng nói trong máy cũng sợ cảnh sát.

- Mà anh có cảm tưởng rằng tiếng nói trong máy đúng là tiếng bà Mỹ Lệ.

- Thì mình cho chạy lại nghe thử coi.

Ông Huy đã cất chiếc máy ghi âm trong tủ kính phòng giấy của ông, đợi sở hữu chủ đến lãnh về.

Kim Chi hỏi :

- Cho nó chạy ngay bây giờ hả anh ?

- Đâu có được, cho chạy ở đây má nghe thấy thì sao? Chúng ta không nên để má biết một tí gì về chuyện này cả.

- Sao vậy ? Thế mình không kể đầu đuôi câu chuyện cho má nghe hay sao ? Em không muốn giấu giếm má một điều gì đâu.

- Đã đành rồi. Nhưng em nghĩ coi, có những người hàng xóm như thế là một điều rất đáng ngại. Má sẽ lo âu, nhất là trong khi ba vắng nhà. Để khi nào ba về chúng ta sẽ trình sự việc cho cả ba má nghe, như thế tốt hơn.

Kim Chi gật đầu tán thành. Bây giờ phải kiếm chỗ nào kín đáo để nghe nốt cuốn băng. Xét ra căn nhà của cô ở cuối vườn là tiện nhất.

Hai anh em thấy xúc động khi máy bắt đầu chạy. Tiếng nói trước đã cất lên :

« Cham Nóp, chú có chắc rằng không phải hấn ta ? Chú cũng rõ hấn đang theo dõi, tìm kiếm chúng ta. Tôi đang sống trong nỗi lo âu. Nếu hấn vô đơn thưa nhà chức trách thì thật nguy cho mình. Khi cảnh sát đến

khám nhà, làm sao ta có thể từ chối không mở cửa ? Bây giờ mới giấu con nhỏ ở đâu ? Giao nó cho ai ? Nếu chúng ta không ở gần nó, chắc hẳn sẽ bắt nó một cách dễ dàng...»

- Đó anh xem, bà ta sợ hãi cảnh sát.

Kim Chi thì thầm, trong khi cuộc độc thoại buồn bã tiếp tục :

« Có lẽ ta phải gởi nó vào một nhà nội trú để không ai để ý, nó sẽ được sống yên ổn...»

Một tiếng nói nặng nề ngắt lời :

« Nếu ông biết, ông vẫn có thể bắt đứa nhỏ trong nhà nội trú. Ông ta có quyền.»

Tiếng thiếu phụ lại nói tiếp :

« Chà ! Nếu ta có thể vượt biên giới, ta sẽ tới ẩn tại nhà chú, chẳng ai hay biết được. Như vậy cần phải có giấy tờ giả, vì chắc họ đã trình báo lý lịch của ta với nhà chức trách. Cham Nóp, chú có thể có cách gì khác không ?»

Im lặng một lát, tiếng đàn ông đáp :

« Giấy tờ giả ? Không được, nhưng có lẽ...»

Bỗng Khải nghe tiếng gọi của bà Huy ngoài vườn, cậu bèn tắt máy đi. Cậu chạy bỏ ra ngoài, trong khi em cậu vội vàng gói chiếc máy lại.

Bà Huy đang đi cùng một người thợ điện, tới kiểm soát hệ thống dây điện chằng qua vườn. Khải rất bức mình thấy anh này đến phá đám, nhưng vẫn phải vâng lời bà Huy dẫn anh ta đi coi. Người thợ lơ đãng nhìn đường dây đi theo bờ tường. Nhưng hẳn ta có vẻ chăm chú đến căn nhà của Kim Chi chứ không thiết gì đến công việc của hẳn. Khi thấy cô bé đứng ngoài cửa cầm cái gói trong tay, hẳn lên tiếng :

- Cô có căn nhà đẹp quá !

Khải thấy thái độ của hẳn hơi chướng, vội đáp với giọng khôhài :

- Bác không đọc cái biển kia sao ? « Cấm vào» ! Em tôi là nhà phát minh và muốn công việc được giữ bí mật.

Chẳng thềm đề ý đến câu nói của Khải, người thợ cứ bước tới gần Kim Chi :

- Chắc cô là một nhà phát minh lỗi lạc, nhưng hình như cô gói đồ không khéo lắm thì phải. Cô đưa cái gói kia tôi gói lại đẹp để cho.

Kim Chi giữ chặt lấy cái gói đáp :

- Đẹp hay xấu tôi không quan tâm, bởi vì gói này không phải để làm tặng phẩm.

Người thợ sắp lại giăng cái gói, Kim Chi cố giữ chặt lấy, nhưng vì cô bị người kia bẻ ngón tay đau quá cô phải hét lên.

Khải vội can thiệp :

- Bác có để em tôi và cái gói của nó yên không hả ? Chúng tôi không thích cái lối đùa như thế đâu nhé.

- Chẳng đùa với giỡn gì cả, gã kia lạnh lùng đáp. Hai người phải tuân theo mệnh lệnh của ta. Đưa cái gói kia đây !...

Kim Chi cãi :

- Bác tưởng chúng tôi sợ đấy hả ? Vậy là bác không biết rõ gia đình này. Trời ơi !...

Tên thợ điện đã đoạt được cái máy ghi âm và vùng chạy ra cổng. Khải vội xông ra chặn đường thì bị hấn xô ngã xuống đất.

Làm thế nào bây giờ ? Kim Chi không chịu để tên kia chạy thoát. Các ý nghĩ dồn dập trong đầu óc cô. Trong các đồ vật phát minh, chẳng có cái gì giúp cô bắt được

đối phương ở xa cả. Cô đảo mắt nhìn quanh gian phòng, trông thấy cái áo choàng và cái đồng hồ báo thức cũ. Ở trường, Kim Chi là tay chơi bóng rổ rất hay. Cô vội với chiếc đồng hồ, dang tay ném thật mạnh, chiếc đồng hồ trúng ngay vào bắp chân tên kia, hấn khuỵu xuống. Chiếc đồng hồ từ bao giờ vẫn câm, nay bị động mạnh nó kêu vang lên như hồi chuông báo động làm đối phương mất tinh thần. Được thể, Kim Chi lại vớ luôn chiếc áo choàng chạy ra, lúc đó Khải đã đứng dậy, vội nắm lấy một đầu áo, rồi hai người chụp vào đầu tên kia như một tấm lưới.

- Bắt được quân trộm rồi ! Khải la lớn..

- Mi là tù nhân của chúng ta ! Kim Chi vừa hét vừa xiết chặt chiếc áo.

Nhưng tên kia quá khoẻ, nó vùng ra hết sức mạnh làm cho anh em Khải ngã lăn ra đất, rồi nó bỏ chạy.

Hai anh em lồm cồm ngồi dậy, dáo dác nhìn chung quanh. Họ mừng quỳnh khi thấy chiếc máy còn nằm lẫn lóc giữa lối đi. Tên thợ điện đã phải bỏ chiếc máy lại để chạy thoát thân. Khải vui vẻ nói :

- Thế này ta vẫn có thể nghe hết cuốn băng.

Nhưng Kim Chi lo âu :

- Tên thợ điện giả hiệu này đúng là một đồng loã của bọn gian phi, vì chẳng phải nó đến để kiểm soát dây điện gì đâu, mà nó định lấy lại chiếc máy ghi âm trong nhà em.

- Chắc vậy.

- Nhưng kỳ thật ! Sao vườn nhà mình lại dùng làm nơi chứa máy ghi âm ?

Thật là sự không may khi các biến cố đã dồn dập xảy ra sau khi ông Huy vừa đi vắng. Hay là bọn người đã cố ý chờ đợi khi chỉ còn bà Huy và mấy đứa con ở nhà mới hành động ?

Kim Chi rùng mình lắm bả :

- Như vậy là họ đã rình rập chúng ta. Có lẽ họ đã biết rõ giờ giấc chúng ta đi học và buổi chiều các đứa nhỏ vẫn đi ngủ công.

Rồi cô tiếp với giọng căm hờn :

- Mà tại sao trong xóm này thiếu gì những nhà khác, chúng lại chọn nhà mình nhỉ ?

- Có gì là khó hiểu ? Nhà mình kế cận biệt thự Bạch Liên mà.

- Nếu vậy thì chắc bà đó phải dọn đi nơi khác.

- Chắc vậy.

- Anh đã gặp bà Mỹ Lệ thì anh nghĩ thế nào về bà ta ?

Khải không biết trả lời ra sao. Vì tính nết cương trực, điều bí mật mà cậu cảm thấy làm cậu rất khó nghĩ. Bà Mỹ Lệ có phải là một thiếu phụ giống như má cậu không, hay là một người gian ác ? Có phải bà đã bắt cóc con nhỏ đó không ? Chẳng ai có thể tin được rằng bà muốn hãm hại một con bé đầy tình thương yêu đối với bà. Trong cuốn băng, bà đã nói tới giấy tờ giả mạo, tới việc vượt biên giới, như vậy có nghĩa là bà đã làm điều chi phạm pháp ?

Khải cất chiếc máy vào tủ sách, thở dài nói :

- Ngán quá, bây giờ anh phải đi một vòng xe đạp để thay đổi ý nghĩ mới được.

CHƯƠNG VII

Khải đạp xe trên xa lộ, trong lòng thấy mỗi lúc một bức dọc hơn. Cậu cảm thấy quá nhỏ bé trước những biến cố vừa rồi. Cậu có thể quên ngay những người hàng xóm và biệt thự Bạch Liên nếu cậu không phải băn khoăn về tình trạng bất an ninh gây ra cho nhà cậu. Cậu rùng mình nghĩ rằng một hôm cổng nhà cậu bỏ ngõ, một người lạ đã lẻn vào vườn và có thể đã vào tận trong nhà trên, mà chẳng ai hay biết và đề phòng gì cả.

Cậu cũng muốn hiểu rõ tại sao người đó đã giấu chiếc máy ghi âm trong nhà Kim Chi, mà không giấu trong nhà của Nhựt hay của chính cậu.

Tại sao ? Bỗng một ý nghĩ loé lên trong đầu Khải. Thoạt tiên, anh em cậu tưởng người ấy đã vào giấu chiếc máy không, điều này không đứng vững. Căn nhà của Kim Chi nằm ngay cạnh bức tường ngăn cách với biệt thự Bạch Liên mà không ai vào nổi. Như vậy là họ đã dùng nhà của Kim Chi làm thánh phòng : họ đã núp ở đây để偷 những cuộc đối thoại bên biệt thự Bạch Liên. Nếu vậy thì phải có một hệ thống bí mật.

Trong vườn nhà cậu, cây cối tốt như rừng thì ai muốn giấu vật gì chẳng được. Nếu vậy, cần phải đi lòng xét các xó xỉnh khu vườn xem có dây dựa gì hay không

mới được. Nghĩ vậy, Khải bèn quay xe trở lại và phóng về nhà thật gấp.

Về tới cổng, cậu đã kêu tới tấp :

- Kim Chi ! Kim Chi !

Lúc đó cô bé đang ở trong xưởng, đã nghe thấy tiếng gọi nhưng cứ cố tiếp tục làm, nên Khải phải chạy vô. Cậu vừa hé cánh cửa thì Kim Chi đã đẩy cậu ra kêu lớn :

- Cấm vô ! Cấm vô !

- Sao vậy ? Những trò chơi của em đâu phải là điều quốc sự bí mật ?

Cô bé vẫn không chịu mở cửa cho anh, vì nếu Khải biết trước sự bất ngờ thì cuộc vui tới sẽ mất cả thích thú.

- Anh cứ ở ngoài đó, em ra ngay bây giờ.

- Nhưng không thể chờ đợi được nữa, vội lắm.

- Vậy anh lùi lại hai chục bước, em sẽ ra.

Khải bực bội hết sức nhưng biết rằng cô bé sẽ không nhượng bộ, cậu đành phải tuân theo.

Nhà phát minh từ trong lò « bát quái» chui ra, làm anh cô phải phì cười. Kim Chi không những có hai bàn

tay đầy than đen mà mặt mũi cũng đầy những dấu phẩy lem luốc.

- Gớm, mặt mũi đẹp ời là đẹp ! Trông em chẳng khác gì một chú mọi Sioux.

- Nếu anh kêu em ra chỉ nói câu đó thì em xin lỗi, em trở vào tiếp tục công việc đây.

Khải bèn nói cho cô em biết sự cần thiết phải đi kiểm soát thật kỹ các xó xỉnh khu vườn mới được.

- Thế anh không có việc gì làm thú vị hơn sao ?

- Không phải vấn đề thú vị... Vậy ra em chưa nhận định rõ tình thế ?

- Nhưng em chẳng hiểu tại sao anh cứ xả thân cho những người hàng xóm trong khi họ chẳng cần gì đến mình.

- Không phải vì họ mà vì chúng ta, vì gia đình này. Em nghĩ coi, ai chẳng phải hoảng hồn khi thấy rằng những người lạ mặt lợi dụng cổng nhà ta bỏ ngõ để lên vào vườn rồi tự do hành động.

- Ừ phải, họ lại dám vào cả nhà em mới tức chứ. Điều này thì em không thể nào tha thứ được.

Hai anh em bèn luồn lỏi dưới các cành cây để tiến gần cái tường biệt thự bên kia. Họ tiến chậm chạp, làm cho các giống côn trùng, tắc kè chạy tán loạn. Những giống này đã tưởng rằng loài người không bao giờ đặt chân tới nơi đây nên đã thiết lập cả một giang sơn riêng biệt của chúng.

Rồi chẳng mấy chốc, hai anh em không còn trông thấy nhau nữa, chỉ có tiếng cành lá bị gẫy làm cho họ biết là hai người đang hoạt động. Họ có cảm tưởng như đang thám hiểm một khu rừng âm u.

Bỗng có tiếng gọi của Kim Chi :

- Anh Khải ơi ! Lại đây mau !

- Ủ, anh đang lại, nhưng mà không mau được.

Một lát sau, Khải tới được chỗ em đứng :

- Gì vậy em ?

Kim Chi không đáp, lấy tay chỉ bức tường mà cô vừa vạch ra. Khải thốt lên :

- Một tấm cửa sắt !

- Vâng, mà lại bỏ ngõ !

Tám cửa mở hé và họ trông thấy bên kia cũng có những bụi cây che giấu tám cửa như bên này.

Khải kết luận :

- « Nó» đã đi qua đây ! Em trông kìa, những cành cây gãy.

- Vậy khoảng vườn bên kia là vườn nhà bà Mỹ Lệ và chúng ta có thể qua đó bất cứ lúc nào, chẳng cần gọi cổng. Em phát hoảng khi nghĩ rằng bọn chúng nó biết rõ cái cửa này trong khi mình lại mù tịt. Họ đã làm cách nào để tìm thấy nó ? bây giờ chúng ta phải đóng chặt cái cửa này lại đi anh.

- Ấy chớ ! Ta chưa thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra, biết đâu nó lại chẳng cần thiết cho ta sau này.

- Nhưng em sợ.

- Sợ gì ? Chúng không thể sử dụng cái cửa này bây giờ được, vì chẳng ai vào được nhà bên cạnh mà cổng nhà ta thì luôn luôn khoá.

- Em chỉ muốn chuyển điện vào cái dây xích và cái ống khoá để nó giựt kẻ nào mó vào cổng nhà mình. Khó gì mà không làm được hử anh ?

- Phải rồi, anh biết rõ tài thọ điện của em. Nhưng mà em đang trí như thế, em sẽ dám quên không cúp điện, sáng ra cả nhà sẽ lần lượt bị điện giật cho coi. Chị Tư trước nhất, vì chị vô sớm.

- Thế làm sao bây giờ ?

- Chưa có thể làm gì được hết.

- Anh sẽ báo cho bà Mỹ Lệ được biết chứ ?

- Nhưng anh rất nghi ngờ tên tài xế của bà ta, và có thể chính hắn đã mở cái cửa này cũng nên.

- Có thể lắm.

Bữa cơm chiều có vẻ uể oải. Vì không có ba về như mọi ngày và chỗ ngồi của ba tại bàn ăn bỏ trống, lũ trẻ thấy thiếu thốn một niềm vui.

Bỗng chuông điện thoại reo :

- Ba đó ! Nhặt kêu và đứng phắt dậy chạy tới, các đứa khác theo sau. Nó vừa cầm lấy ống nghe thì bị anh nó gạt ra :

- Để yên anh bảo, phải để má nói trước chứ.

- Em cũng muốn nói.

- Ủ lát nữa, bà Huy hứa, nhưng phải im lặng kẻo má không nghe rõ.

Bọn trẻ xúm quanh chiếc máy nói. Đứa nào cũng muốn nói liền sau mẹ.

Trong khi đó, bà Huy nói vào máy với vẻ sốt ruột :

- Có lẽ ông lầm rồi, vì tôi không biết người đó là ai cả. Ông nói sao ? Một phong thư ? Không, không, tôi không rõ. Một lần nữa, tôi xin nhắc lại là tôi không biết cái người ông muốn nói là ai cả.

Rồi bà đặt máy xuống. Nhựt thở dài :

- Không phải là ba rồi.

Kim Chi đưa mắt nhìn anh nghĩ thầm : chắc rằng người ở đầu dây bên kia muốn kêu Khải để hỏi xem bà Mỹ Lệ đã tiếp nhận phong thư ra sao.. Cô hát hàm ý muốn hỏi anh : « có nên nói rõ cho má biết không ? » Khải lắc đầu, cô tự nghĩ : « Giấu giếm phiền quá đi mất, thì cứ nói thực có phải hơn không ? »

- Không phải ba, bà Huy điềm tĩnh đáp, nhưng là một ông nào đó, có lẽ kêu lầm số.

Tụi trẻ trở về bàn ăn, lại thấy uể oải thêm vì nỗi thất vọng vừa qua.

- Một buổi chiều không có ba, sao mà dài thế, Tín than vãn, và còn phải mười lăm buổi như thế nữa thì chịu sao nổi. May mà chúng ta còn có má.

Thằng Nhựt nhân cơ hội muốn vùi vĩnh má, nó bèn tuyên bố rằng nó sẽ không chịu ngủ nếu má không đến cầm tay nó mà kể chuyện cho nó nghe..

- Sao mà nhõng nhẽo giống con gái thế ! Tín lên giọng chế riễu trong khi nó cười trên cái thành vịn cầu thang để lên lầu.

Lúc này chỉ còn có một mình Kim Chi và Khải.

- Khi nào má cho các em ngủ xong trở xuống đây, cô bé nói, chúng ta phải kể hết cho má nghe, vì nếu má không hay biết gì về chuyện chúng ta làm thì không thể được.

Khải chưa kịp đáp thì chuông điện thoại lại reo vang. Kim Chi biến sắc :

- Lại hấn rồi. Anh Khải ơi ! Đừng trả lời nhé.

Tiếng bà Huy từ trên lầu vọng xuống :

- Khải ơi ! Con nghe xem ai. Má xuống ngay bây giờ.

Bà còn đang xuống cầu thang thì thằng Tín và thằng Nhựt đã chạy theo la :

- Lần này đúng là ba rồi !

Ôi vui mừng biết bao ! Chúng nó nối đuôi nhau đi qua chiếc máy để nghe tiếng nói của ba từ nơi xa xôi gọi về.

Cuộc điện đàm kết thúc, mỗi đứa con đều nhắc lại những câu đã nghe được và không muốn đi ngủ nữa.

- Thôi các con đi ngủ chứ ! Bà Huy vui vẻ nói, nếu không sáng mai làm sao má gọi nổi các con dậy ?

Kim Chi và Khải đều không đủ can đảm đứng canh gác thêm đêm nay nữa. Ngày mai chúng sẽ canh trở lại, nhưng bây giờ thì mắt chúng đã nặng trĩu rồi.

Cửa đóng kỹ, Kim Chi vẫn nằm co tròn trong giường để cố quên những gì sẽ xảy ra bên ngoài lúc đêm khuya.

CHƯƠNG VIII

Nhiều lúc Kim Chi đã có ý muốn kể hết câu chuyện cho má nghe để tinh thần cô được nhẹ nhõm. Nhưng không được, nếu cô muốn trút gánh nặng thì má cô sẽ phải hứng lấy. Lòng nặng trĩu ưu phiền, cô ngồi vào bàn học để rán học bài xem sao. Cả ngày hôm nay tâm trí cô đề tậ đâu đâu. Cô lơ đãng ngồi nhìn Khải đang đuổi bắt Tín định vượt qua cổng sắt để ra đường.

Cuối cùng, bị anh bắt được, chú bé « mãi võ» của gia đình khoa chân múa tay để phản kháng, trong khi anh chú vừa lôi chú vào vừa hét :

- Cấm không được ra khỏi nhà nếu má chưa cho phép, nghe không ?

- Em không biết cái luật lệ mới mẻ đó... Ở trong nhà chán lắm.

- Vào giúp chị Tư đặt bàn đi. Việc đó sẽ giải khuây cho mày.

- Nhưng chưa đến lượt em. Hôm nay là phiên chị Kim Chi chứ.

- Thế thì vào học bài đi, thay vì chơi vớ vẩn.

Cánh cổng vừa được khép lại thì Tín kêu lên thất thanh :

- Chết rồi ! Cái đồng hồ của em mất rồi ? Chắc anh đã làm nó rớt khi lôi kéo em đó. Một cái đồng hồ như thế mà mất thì anh sẽ nguy với ba má. Cho thế để lần sau khỏi hành hạ người ta ! Buông em ra để em đi tìm đây.

- Đứng đó để tao ra. Đừng có lập kế để đánh lừa tao, không có được.

- Anh mà không tìm thấy nó, em xin má cho em cái đồng hồ của anh, cho anh biết tay.

Cậu anh cả vội vã ra đi. Nhưng chẳng cần phải đi xa, cậu đã trông thấy cái đồng hồ nằm cách cổng nhà độ vài chục thước. May quá, mặt kính còn nguyên vẹn và kim vẫn chạy đều.

Khải rất hài lòng quay về nhà, nhưng khi cậu đi ngang biệt thự Bạch Liên, cánh cổng bỗng xịch mở và chú tài xế nhô ra kêu cậu rồi rít :

- Cậu ơi ! Bà chủ muốn gặp cậu ngay tức khắc.

- Bà muốn gặp tôi ?

- Vâng, xin cậu theo tôi.

Hay là Cham Nóp đã làm ? Chẳng có một lý do gì để bà chủ cho vời cậu bất thành linh như vậy, trừ khi bà ta muốn hỏi cậu thêm chi tiết về kẻ lạ mặt đã đưa phong thư. Khải đã quên không hỏi Kim Chi người đàn ông

kia đầu tóc ra sao. Nếu là kẻ cậ đã thoáng thấy trong vườn thì hẳn có mái tóc đen chải bóng lộn.

Sau khi trao lại cho Tín chiếc đồng hồ vừa tìm thấy, Khải tiến vào biệt thự Bạch Liên.

Một lần nữa, cậ được đưa vào toà nhà ẩm đạm này. Nhưng căn phòng đã thay đổi cảnh tượng. Các cửa sổ đã được đóng kín, tất cả các ngọn đèn được bật lên sáng choang như đang sửa soạn một buổi dạ hội lớn. Nhưng bà Mỹ Lệ tiến tới trước mặt Khải với vẻ ủ dột, mệt mỏi, và không có vẻ gì là đang sửa soạn một bữa tiệc. Gương mặt xanh xao của bà làm cậ ngạc nhiên. Ngay khi bà Huy đã phải chịu đựng năm đứa con đã năm ngày rồi, bà cũng không có vẻ mệt mỏi đến thế.

Bà Mỹ Lệ ngập ngừng giây lát rồi nói :

- Cậ đã đề nghị giúp đỡ tôi và tôi thấy ngần ngại vô cùng trước khi nhận lời. Cậ còn quá trẻ để can thiệp vào vụ này. Tiếc thay, tôi không thể làm khác hơn được. Tôi chẳng quen biết một ai tại vùng này. Điều đó làm tôi rất lo sợ vì tôi đang cần sự giúp đỡ và lời khuyên nhủ của bạn bè. Cậ là người duy nhất đã đề nghị giúp tôi. Nay tôi quyết định nhờ cậ giúp là vì tôi biết sự nguy hiểm sẽ không thể xảy đến cho cậ cũng như gia đình cậ.

- Thưa bà, cháu chưa dám tin hẳn như thế, vì chính cháu cũng có vấn đề phải thanh toán với một kẻ lạ mặt vẫn ra vô nhà cháu như ở nhà hẳn vậy.

- Cậu muốn nói gì tôi chưa hiểu.

Khải bèn vắn tắt thuật lại cho bà Mỹ Lệ nghe những sự việc đã làm mất yên ổn trong gia đình cậu, từ việc khám phá ra chiếc máy ghi âm cho đến cuộc chiến đấu không mấy vinh dự với tên thợ điện giả hiệu, rồi đến việc phát giác ra tấm cửa sắt bỏ ngỏ giữa hai nhà.

Càng nghe, gương mặt bà Mỹ Lệ càng lộ vẻ kinh ngạc hơn.

- Thật là một chuyện không thể ngờ tới, bà thì thăm, tại sao chúng lại dám bén mảng vào nhà cậu và tại sao có cánh cửa ngỏ mà chúng tôi chưa hề hay biết bao giờ?

- Thưa bà, chắc bọn chúng đã tình cờ tìm thấy cánh cửa đó, hoặc chúng có một nội ứng trong nhà bà.

- Một nội ứng trong nhà tôi ? Không, tôi không bao giờ tin điều đó. Ở đây chỉ có Cham Nóp, tôi hoàn toàn tin cậy vào chú ấy.

Thấy Khải tỏ vẻ bán tín bán nghi, bà tiếp :

- Nếu cậu biết được những gì chú đã làm cho Bích Ngọc và chú trung thành đến mực nào. Vì muốn đi theo

để bảo vệ cho con nhỏ, chú ấy đã không cho gia đình biết gì về hành tung của chú.

- Thưa, Bích Ngọc là tên cô bé ạ ?

- Vâng, Bích Ngọc là con đỡ đầu của tôi.

- Nhưng thưa bà, dù sao cánh cửa ấy cũng đã được một người mở ra. Vậy có chắc là không có một ai đến thăm bà không ạ ?

Bà Mỹ Lệ phác một cử chỉ mệt mỏi :

- Tôi sẽ cố nhớ lại xem. Đời sống của chúng tôi ở đây rất bình thản, ngày nào cũng như ngày nào, nếu có sự gì xảy ra thì phải coi như một biến cố quan hệ. Hơn nữa, không người bạn nào biết rõ địa chỉ của tôi, vì tôi đã giấu kín. Đây là một sự cô lập hoàn toàn.

- Xin bà hãy cố nhớ lại xem.

Đúng lúc ấy, Khải hồi tưởng lại một sự việc mà trước đây cậu cho là không quan hệ, nhưng bây giờ lại trở thành chiếc chìa khoá để giải đáp những điều bí mật đã được đặt ra.. Bữa trước, tại bàn ăn, ba cậu đã chẳng đề cập đến một tên thợ điện đã được công ty Điện Lực gửi đến kiểm soát dây điện là gì ? Gã đã gợi chuyện về biệt thự Bạch Liên và đã đặt biết bao là câu hỏi về bà láng giềng bí mật này.

Với sự suy luận của một nhà thám tử đang theo dõi một đường đi nước bước, cậu bé nói tiếp :

- Thưa bà, cách đây vài tuần, một người thợ điện đã đến đây kiểm soát. Tất nhiên bà không thể ngăn cản hấn vào biệt thự này và tự do đi lại trong vườn để quan sát các dây điện bắc ngang qua cũng như bên vườn nhà cháu vậy.

- À phải, cậu nói đúng. Cham Nóp đã tiếp hấn, nhưng vì tôi vô tình không để ý nên tôi quên mất.

- Thưa bà, đó là một gã thân hình vừa phải nhưng rắn chắc và rất khỏe. Cháu biết quả đấm của hấn mạnh vô song và về nhu đạo thì ít ra hấn cũng mang đai nâu.

- Sao cậu biết ?

- Thưa bà, vì hấn cũng đã dùng cách đó để đến xưởng kỹ nghệ hỏi dò ba cháu về bà, rồi lại đến nhà cháu như đã kể hồi nãy. Cháu còn cảm hấn về hai lần hấn đã cho cháu đo ván để chạy thoát.

Tới đây, bà Mỹ Lệ và Khải đã thấy một điểm hiện ra ánh sáng. Dường như gã thợ điện nọ đã ở lại một lúc lâu trong vườn, viện cớ là phải sửa chữa chỗ này chỗ nọ. Rồi hấn đã không ngần ngại mở tấm cửa sắt ra để đặt máy ghi âm. Sau đó, hấn đã trở lại lấy chiếc máy và đem sang phòng Kim Chi để nghe. Phải chăng đó là

ngày thẳng Nhựt đã hót hải chạy về nhà báo với bà Huy là nó đã nghe thấy tiếng người nói trong nhà chị Kim Chi.

Đặt máy ghi âm trong nhà này quả là một lầm lẫn tai hại. Những tên trộm cướp thường vẫn phạm một lỗi lầm làm cho chúng bị bại lộ.

- Thừa bà, bọn này sẽ bị trừng phạt một ngày gần đây, Khải quả quyết..

- Tôi cũng tin tưởng như vậy và tôi vẫn hằng mong ước điều đó cho Bích Ngọc. Tôi nghiệp con bé, biết bao giờ nó mới được thực sự sống cuộc đời của một đứa trẻ vô tư ! Hiện nay, nó vẫn chưa biết một tí gì về những biến cố đang đe dọa nó, vì luôn luôn chúng tôi phải trốn tránh. Vì cậu là người đã cảm thông và thương hại tình cảnh của chúng tôi, nên cậu có thể biết tất cả câu chuyện này.

Rồi bà ta bắt đầu kể bằng một giọng rất nhỏ, như là tự thuật lại cho mình, tất cả các sự việc đã làm cho những chuỗi ngày của Bích Ngọc trở thành đau đớn.

CHƯƠNG IX

Từ thời thơ ấu, tôi là bạn với mẹ Bích Ngọc. Tôi coi bà như một người chị và con bà cũng như con tôi. Cách đây ba năm, Bích Ngọc vừa được sáu tuổi thì chỉ trong vòng một tuần lễ, nó đã bị mất cả cha lẫn mẹ, vì một bệnh truyền nhiễm. Nó chưa hiểu biết gì về cái cảnh bơ vơ của một đứa trẻ mồ côi. Bà nội nó là cụ Giáo và bác nó là ông Xuân Lộc (anh cùng cha khác mẹ với ba nó) vội đến ở chung với nó, còn tôi thì không rời nó nửa bước.

Nếu cụ Giáo rất thương yêu nó thì, trái lại, bác nó đã tỏ ra không mấy thành thật. Lúc sinh thời, ba nó được thừa hưởng một gia tài kếp xù trong khi bác nó lại chẳng có được một đồng. Oan nghiệt thay ! Tờ di chúc lại chỉ định bác nó làm người giám hộ cho con nhỏ. Thay vì để nó sống gần bà nội, ông Xuân Lộc đã tìm cách ly tán hai người và đem con nhỏ đi du lịch. Thỉnh thoảng, chúng tôi mới nhận được một lá thư của ông cho biết vắn tắt là mọi sự đều tốt đẹp cả. Ông ta có hứa một cách mơ hồ là một ngày kia ông ta sẽ mang con nhỏ về. Tiếp đó là những sự mong chờ và thất vọng.

Không thể chịu đựng nổi sự phân ly rất đáng lo ngại đó, cụ Giáo bèn quyết định đi gặp ông Xuân Lộc. Hồi đó, ông ta đang ở trên Đà Lạt, viện cớ sức khỏe của đứa bé đòi hỏi nó phải ở miền núi một thời gian lâu. Cụ

Giáo và tôi đã lên ĐàLạt một cách bất ngờ và may mắn tìm ngay được địa chỉ của ông Xuân Lộc. Cham Nóp lúc đó đang giúp việc cho ông ta đã dẫn chúng tôi vào nhà và tôi đã cảm ơn Trời Phật khi biết rằng Xuân Lộc đi vắng trong vài tiếng và chỉ có một mình Bích Ngọc ở nhà.

Làm sao tôi có thể quên được những căn phòng lạnh lẽo trống trải, những dãy hành lang dài hun hút ! Cham Nóp dẫn chúng tôi vào gặp đứa trẻ ngay và dường như sự hiện diện của chúng tôi lúc đó là một điều mong muốn thầm kín của chú. Trong một căn phòng không lò sưởi, đứa trẻ bật lên những cơn ho xù xụ. Sau hơn một năm xa cách, con bé xưa kia tươi cười bụ bẫm bao nhiêu, thế mà bây giờ đã thành ốm yếu và man dại. Nó tỏ ra hốt hoảng hơn là mừng rỡ khi thấy chúng tôi đến, và nhiều lần nó hỏi chúng tôi đã báo trước cho bác Xuân Lộc nó biết chưa.

Khi về tới nhà thấy chúng tôi, ông ta có vẻ không vui. Bà cụ đã trách móc ông ta kịch liệt. Tuy ông ta đã giành lấy việc nuôi đứa bé nhưng ông lại không làm tròn phận sự khi ông để nó ở trong một căn phòng lạnh lẽo, cô đơn, không người chăm sóc.

Ông bào chữa :

- Thừa má, con nghe theo lời căn dặn của bác sĩ, con

bé này kém sức khỏe, nó cần sống trong yên tĩnh. Má trách con không cho đốt lò sưởi cho nó, nhưng chính đây là một cách điều trị tối tân để con bé trở thành rắn rỏi hơn.

Cụ Giáo nhận xét rằng Bích Ngọc giống như một đoá hoa mỏng manh đang cần ánh sáng mặt trời, nên cụ rất nghi ngờ sự thành công của phương pháp đó. Cụ tiếp :

- Anh không thể chăm sóc được nó đâu, để tôi mang nó về với tôi vì nó cần có một tình thương mà anh không thể nào có được.

- Thừa má, không bao giờ con chịu rời xa Bích Ngọc hết, ông ta gay gắt đáp.

Rồi ông tiếp với giọng huyênh hoang :

- Ba nó đã giao phó cho con, thì con phải làm đúng lời trời trăng của người đã khuất.

Tối đến, cụ Giáo sang phòng tôi khóc lóc. Cũng như tôi, cụ đã hiểu là Xuân Lộc chỉ coi đứa bé như một nguồn lợi tức dồi dào và ông sẽ tranh đấu kịch liệt để giữ lấy nó. Và ông ta đã sử dụng một cách hoang phí nguồn lợi tức này. Trong khi con nhỏ không đủ sống thì ông giám hộ lại có một chiếc xe hơi lộng lẫy và tối nào cũng la cà nơi cao lầu tửu quán với bạn bè.

Chúng tôi nán lại ở đây vài ngày, mặc dù phải chịu đựng nhiều điều phiền nhiễu, bức mình. Bích Ngọc dần dần quen đi, chơi với chúng tôi và tỏ ra rất hài lòng với những chiếc áo do bà nội mang lên cho nó từ Sài Gòn. Tuy nhiên, nó vẫn còn luôn luôn giữ vẻ mặt đăm chiêu. Vừa nắm lấy tay chúng tôi, nó vừa lo lắng nhìn dáo dác chung quanh.

- Thừa bà, bác Xuân Lộc không muốn cho cháu ra ngoài, nó giảng giải, nếu bây giờ gặp bác, không biết bác có mắng cháu không ?

Cụ Giáo hôn lên trán con nhỏ, an ủi :

- Không, cháu không làm gì trái lời bác Xuân Lộc đâu, vì chính là bà và bác Mỹ Lệ dẫn cháu đi chơi bữa nay kia mà.

Nó lắc đầu, tỏ ra không mấy tin tưởng và vội vã quay về.

Một hôm, lúc nó thay áo, bà nội nó nhận thấy vài vết sẹo trên lưng nó và hỏi lý do tại sao. Bích Ngọc đỏ mặt lên và bối rối trả lời là nó bị ngã.

Nó đã nói dối, nhưng vì không muốn làm tâm trí nó bị dày vò nên cụ Giáo không gắng hỏi gì thêm nữa. Tôi bèn quyết định hỏi thăm Cham Nóp để biết rõ sự thật, vì chú có vẻ tận tâm với đứa bé. Việc đó không phải dễ, vì

hồi đó chú chỉ biết nói bập bẹ tiếng Việt mà thôi. Tôi lại không biết nói tiếng Miên nên câu chuyện rất khó khăn. Cham Nóp đã nghĩ ra một cách rất hay : chú hẹn chúng tôi đến nhà một người bạn biết nói tiếng Việt rất rành để làm thông ngôn. Ở đây, chúng tôi có thể nói chuyện dễ dàng và tự do hơn. Cuộc phỏng vấn này đã xác định những điều phỏng đoán của chúng tôi. Không những Bích Ngọc bị bỏ rơi, không một sự săn sóc mà đôi khi còn bị đánh đập tàn nhẫn.

- Bà không thể nào tưởng tượng được đời sống của Bích Ngọc khổ sở đến mức nào, Cham Nóp kể lể. Tuy không bị bỏ đói và thường xuyên hành hạ nhưng cô ấy rất khiếp sợ ông Xuân Lộc.. Một hôm, cô ấy đòi gặp bà nội và tôi thấy ông ấy lấy cây roi đánh chó để vọt lên lưng cô Ngọc. Ông không ngớt hạ nhục cô ta ; dường như ông ta thù ghét cô ta ghê gớm thì phải ? Ông ta tưởng như chúng tôi không biết là ông muốn trút sự thù ghét người em ghẻ lên đầu đứa trẻ vô tội này.

- Cham Nóp, sự hiện diện của chú nơi đây làm tôi biết chắc là tôi có thể tin cậy vào lòng trung thành của chú. Vậy tôi giao Bích Ngọc cho chú. Nếu có điều gì bất thường, chú hãy báo cho tôi biết ngay ; dù muốn dù không, tôi sẽ mang nó về cho bà nội nó.

Nhưng than ôi ! Tôi đã quên rằng tôi không có một chút quyền hành gì đối với đứa trẻ đáng yêu kia. Chắc

chấn luật pháp sẽ bênh vực người giám hộ và ông Xuân Lộc mới là người có quyền đem nó đi hết chân trời góc biển nào cũng được. Tôi sẽ gặp sự chống đối nếu tôi muốn lôi nó ra khỏi cái cuộc sống khốn khổ này.

Cụ Giáo và tôi đành thất vọng trở về.

Nghe lời cụ, tôi đã đi thưa Xuân Lộc để rút lại quyền giám hộ của ông ta. Nhưng thủ tục tiến hành rất chậm chạp. Thời gian lặng lẽ trôi qua và một lần nữa, chúng tôi lại phải mỗi mồn chờ đợi tin tức. Thư từ trở nên càng ngày càng thưa thớt. Nếu Cham Nóp không nhờ được người bạn viết thư thì chúng tôi không biết là Bích Ngọc còn sống.

Vào một buổi chiều kia, tôi nhận được một cú điện thoại cấp bách của cụ Giáo.

- Bà hãy đến ngay tức thì, tôi không thể nói gì hơn, nhưng thật là khủng khiếp.

Tại nhà cụ Giáo, tôi thấy Bích Ngọc vừa được Cham Nóp chở đến. Đang trong cơn sốt li bì, con bé mệt lả nằm trên chiếc đi văng.

Không phải là Xuân Lộc đã sai đem nó tới đây. Khi thấy nó lâm vào tình trạng nguy ngập này, Cham Nóp sợ có chuyện gì xảy ra nên đã thừa lúc vắng mặt của Xuân Lộc để chạy trốn với đứa nhỏ.

- Bà ạ, chúng ta sẽ săn sóc nó, sẽ lo chạy chữa thuốc thang cho nó khỏi bệnh, cụ Giáo vừa nói vừa nhè nhẹ xoa đôi bàn tay bé nhỏ của đứa cháu nội.

Cụ đã quên rằng bọn chúng tôi đang dần thân vào một trường hợp nguy hiểm. Trên phương diện pháp lý, chỉ người giám hộ mới được quyền coi giữ đứa bé và bọn chúng tôi sẽ bị xem như đã bắt cóc Bích Ngọc. Xuân Lộc sẽ không ngần ngại trình báo cảnh sát và có lẽ ngay hôm sau, người ta sẽ đến bắt lại đứa bé và kết án chúng tôi.

- Thừa cụ, cháu Bích Ngọc không thể nào sống yên ổn ở nhà cụ hay ở nhà tôi, tôi dẫu dằng nói với cụ giáo, vì sự tìm kiếm sẽ phát khởi ngay từ hai nhà này. Vậy đêm nay tôi sẽ đem gởi Bích Ngọc tại nhà một người quen rất kín đáo, rồi sáng mai sẽ tính.

Muốn thoát khỏi tay Xuân Lộc thì phải chạy trốn, ẩn náu, như thế đời sống sẽ thành một cuộc phiêu lưu nay đây mai đó, và luôn luôn cảm thấy mình bị theo dõi, lòng bất. Cuộc đời trôi nổi, khổ cực này, cụ Giáo không thể chịu được vì cụ đã già, nên tôi đã lãnh nhận Bích Ngọc. Cùng với Cham Nóp, chúng tôi lưu vong từ tỉnh này sang tỉnh khác, luôn luôn nghe ngóng động tĩnh, tinh thần lúc nào cũng như bị đe dọa.

Chúng tôi cũng phải thay hình đổi dạng luôn luôn. Bích Ngọc phải quấn trên đầu một chiếc khăn quàng, mang đôi kính đen thật lớn và ăn vận quần áo rất tầm thường. Cham Nóp thì để thêm bộ râu, còn tôi cũng phải thay đổi kiểu tóc.

Thời gian cuối cùng, chúng tôi đã đến trú ngụ ở đây, và đã dọn nhà một cách bí mật trong đêm tối để không ai biết. Chúng tôi đã sống yên ổn được vài tháng và tôi đã lo việc chạy chữa cho Bích Ngọc để phục hồi sức khoẻ. Nhưng ngán thay ! Bây giờ tất cả lại trở về con số không. Xuân Lộc đã tìm ra được địa chỉ của chúng tôi. Để cố đánh lạc hướng, tôi đã vờ cùng Cham Nóp và Bích Ngọc rời khỏi biệt thự Bạch Liên trên chiếc xe hơi chở đầy hành trang. Sổ hành lý này hiện giờ còn nằm ở Sài Gòn. Chúng tôi đã trở lại đây bằng cách núp trong xe hơi do Cham Nóp lái. Xuân Lộc đã không bị lừa và vẫn tiếp tục canh chừng chúng tôi. Làm sao thoát khỏi tay con người đó ? Ông ta chẳng từ một hành động miễn là bắt lại được Bích Ngọc để tiếp tục cuộc sống đế vương mà ông hằng mơ ước.

Bà Mỹ Lệ im lặng một lúc lâu rồi buồn bã tiếp :

- Tôi hoàn toàn thất vọng. Làm sao cứu được Bích Ngọc ? Tôi phải cất giấu nó ở đâu bây giờ ? Tôi không thể chịu đựng được nữa. Thật là một sự ê chề khi phải sống lẩn lút trốn tránh như thế này.

Nghe tới đây, Khải cảm thấy vô cùng bối rối. Từ trước đến giờ, cậu chỉ biết giúp đỡ các em hoặc bạn bè những việc thông thường. Bây giờ đây, người ta lại hỏi ý kiến cậu về một trường hợp mà ngay cả những người lớn tuổi cũng phải điên đầu.

- Thưa bà, thật là xui quá, cậu đáp. Nếu có ba cháu ở nhà thì cháu xin mời ngay đến đây để giúp ý kiến bà. Lẽ cô nhiên, Bích Ngọc có thể sang tạm trú ở nhà cháu trong khi chờ đợi ba cháu về và chắc má cháu sẽ rất vui lòng.

- Nhưng nhà cậu gần quá, nếu người ta tìm thấy Bích Ngọc bên ấy, gia đình cậu sẽ bị liên lụy. Tuy nhiên, ta cần phải hành động gấp rút. Tôi chưa nói với cậu về bức thư cậu đã mang tới. Tôi nghi chính là Xuân Lộc đã gửi cậu vì hắn thường vẫn rình rập ở quanh đây. Lá thư ấy chứa đầy lời lẽ đe dọa. Người ta buộc tôi phải dẫn Bích Ngọc đi Biên Hoà, tới nhà hàng Đồng Nai vào thứ tư tới. Nếu không, hắn sẽ ra tay, dẫn cảnh sát tới bắt đứa bé, dù muốn dù không.

- Thứ Tư... Vậy không còn bao lâu.

- Trong sáu ngày nữa thôi. Tôi không lo cho tôi, nhưng lo cho Bích Ngọc. Thật là khủng khiếp nếu người ta chia rẽ tôi với nó. Tôi rất lo sợ nếu nó lại lọt vào tay con người ghê tởm ấy.

- Thưa bà, nếu chỉ còn sáu ngày, ba cháu sẽ không về kịp. Ba cháu ở quá xa, nếu không cháu sẽ đạp xe tới gặp ngay ba cháu. Cháu biết số điện thoại, nhưng làm sao cắt nghĩa các sự việc qua đây nói được ?

Vì chưa có kinh nghiệm và quá lạc quan, Khải tin rằng thế nào cũng có một sự lạ xảy ra ngăn cản Xuân Lộc trong tội ác. Cậu tiếp :

- Thưa bà, có lẽ ông Xuân Lộc còn do dự trước khi kêu cảnh sát. Bởi vì khi lớn lên, Bích Ngọc sẽ không chịu để ông ta hành hạ một cách dễ dàng, ông sẽ không ngăn cản được cô ấy gặp bà. Vậy, nay nếu ông dùng bạo lực để bắt cô là một điều thất sách.

- Tôi ngờ hắn đã nghĩ đến điều ấy hoặc có một lý do nào làm hắn nung tay. Bởi vì từ bao nhiêu tháng nay, hắn rất có thể thực hiện dễ dàng những lời đe dọa, nhưng hắn lại chỉ sai những tên đồng đảng đến đây thôi. Phải chi ta biết được hắn đang âm mưu gì nhỉ !

- Thưa bà, có lẽ chúng ta sẽ biết một ngày gần đây. Cháu đã có kế hoạch rồi. Khi đó, chúng ta sẽ biết đường lui tới. Thế nào cũng có lúc Bích Ngọc trốn đi được, vì bọn này không thể ở đây suốt ngày để rình rập.

- Cậu đừng quá tin như vậy. Trái lại, tôi có cảm tưởng rằng chúng ta vẫn luôn luôn bị theo dõi. Mỗi lần Cham

Nóp vắng nhà, người ta lại đến bấm chuông thật lâu, như để áp đảo tinh thần tôi thêm mỗi khi tôi ở nhà một mình.

Khải thì thầm :

- Vậy là họ đã trông thấy cháu vào đây.
- Nguy rồi ! Bà Mỹ Lệ hoảng hốt kêu lên.

Thật vậy, bà đã quên là khi cho mời Khải đến, bà đã cho họ thấy cậu về phe với bà.

Khải vội trấn an :

- Thừa bà, chắc lúc này không có ai canh chừng đâu. Nhưng cháu nghĩ là cháu nên trở về nhà bằng cánh cửa sắt nhỏ ở vườn thì tốt hơn. Vả lại, như thế cũng rất tiện mỗi khi chúng ta muốn liên lạc một cách kín đáo.

Khi Cham Nóp biết được sự tình, chú thốt lên :

- Thật là quân quỷ sống chứ không phải là người !

Chú tài xế và Khải phải mất một lúc lâu mới tìm ra cánh cửa sắt nằm khuất sau hàng rào cây. Trên cửa, họ thấy một cái chốt lớn nằm ở phía biệt thự Bạch Liên, còn bên phía nhà ông Huy không có khoá.

Khải nhận xét :

- Vậy là tên đồng lõa đã vào vườn nhà bà Mỹ Lệ, rồi từ đó mở chốt để qua bên kia.

Cham Nóp tỏ vẻ lo nghĩ. Chú nói cả tiếng Miên lẫn tiếng Việt và khoa chân tay để làm hiệu. Sau cùng, bà Mỹ Lệ và Khải cũng hiểu được rằng chú đề nghị gài ngay cái chốt cửa này lại vì cứ để ngỏ cửa thì quá nguy hiểm.

Khải tán thành :

- Muốn gài chốt bây giờ cũng được. Nhưng ngày mai chú phải mở chốt sớm để tôi có thể báo tin khẩn cấp cho bà Mỹ Lệ.

- Tin khẩn cấp ? Cham Nóp chau mày nhắc lại.

Trong khi chú tài xế gài cửa lại thì Khải len lỏi trong các bụi cây để về nhà.

Gương mặt Kim Chi bỗng sáng lên khi thấy anh cô về tới. Cô đã tìm kiếm anh khắp nơi nhưng không thấy và đã trải qua một tiếng đồng hồ trong sự bồn chồn lo sợ. Cô tự hỏi không biết có phải người lạ mặt đã bắt cóc anh cô ?

Trong khi Khải kể lại những sự việc xảy ra, Kim Chi tỏ vẻ rất háo hức.

- Vậy ra con nhỏ ấy tên là Bích Ngọc. Ít ra người ta cũng phải cho anh gặp mặt nó chứ, vì anh là người bảo vệ cho nó mà.

Rồi hai anh em bàn luận với nhau mưu kế khám phá ra tung tích kẻ thù ngay tại nhà mình. Kim Chi lấy làm khoái chí lắm, gật đầu lia lịa, vì đây là cơ hội dùng đến tài sáng chế của cô. Thảo luận xong kế hoạch, hai người phân chia công tác. Khải phải đạp xe đi mua vài chục thước dây điện, một « trái lê» bấm điện, một cái « phích» cắm điện và hai chiếc đinh khuy.

Kim Chi thì ở nhà để thử máy ghi âm. Cô đem chiếc máy xuống cơ xưởng của mình để thí nghiệm việc thu phát tiếng nói.

Cô cắm điện, nhận nút « thu» rồi cất giọng thật trong trẻo đọc bài thơ « Mùa thu ngồi câu cá» :

« Ao thu lạnh lẽo nước trong veo
« Một chiếc thuyền câu bé tẻo teo.

.....

Cô tiếp tục đọc hết bài, rồi hãm máy lại, cho cuộn băng chạy ngược trở lại. Bây giờ cô hồi hộp nhận nút « phát».

Tiếng nói từ trong máy cất lên. Nhưng không phải tiếng bà Mỹ Lệ nữa mà chính là tiếng của Kim Chi đọc

lại bài thơ vừa rồi không thiếu một chữ. Cô thốt lên :

- Kỳ diệu ! Ai đã phát minh ra chiếc máy này đáng là bậc « sư phụ» của ta.

Rồi cô hớn hờ mang chiếc máy sang nhà Khải kê bên, đặt trên một chiếc kệ sát ngay bức vách ngăn cách với nhà cô. Vì phần trên bức vách này bỏ trống, cô trèo lên một chiếc ghế, kiễng chân, thò đầu sang nhìn các đồ vật của nhà mình, mỉm cười đắc ý.

Khải đã mang đủ dụng cụ về. Kim Chi bèn bắt tay vào công việc thiết trí một hệ thống mà khi ngồi ở phòng cô trên lầu có thể điều khiển được chiếc máy ghi âm đặt trong cơ xưởng của Khải. Phải mất cả tiếng đồng hồ mới xong xuôi tất cả.

Với hai chiếc đinh khuy mới mua và một cái khoá có sẵn, Khải khoá cơ xưởng của mình lại, không sợ ai vào lấy máy ghi âm.

Đến tối, Kim Chi ra khoá cổng vườn như mọi khi, cô quần đủ hai vòng xích khoá lại. Nhưng cô làm như sơ ý chỉ khoá một đầu xích, còn một đầu để không.

Đêm khuya, trong khi cả nhà yên giấc, hai anh em vẫn ngồi rình trong phòng Kim Chi. Quả nhiên lúc đồng hồ vừa điểm một tiếng, hai bóng đen từ đâu đã hiện ra ở cổng. Họ lấy tay lần nhẹ nhẹ cái xích. Chắc họ

mừng quỳnh khi thấy ống khoá chỉ móc vào một đầu xích mà thôi. Cánh cổng được se sẽ đẩy ra, hai bóng đen lanh lẹ bước vào vườn rồi tiến thẳng đến nhà Kim Chi. Đứng một lát để nghe ngóng, họ đẩy cửa bước vào trong, khép cửa lại, bật đèn.

Hai anh em nín thở, ghé mắt nhìn qua khe cửa sổ để quan sát. Bỗng Kim Chi giục :

- Mở máy đi anh !

Khải bèn cầm « trái lê» bấm đến tách một cái. Hai anh em yên chí là chiếc máy ghi âm đã bắt đầu quay, trù phi nó « trục trặc» kỹ thuật bất ngờ thì là cả một sự tai hại. Nhưng họ tin tưởng là không.

Trong lúc này, chẳng hiểu hai bóng đen đang lục lọi nói năng gì trong căn nhà của Kim Chi.

Chừng nửa giờ sau, đèn tắt, hai bóng đen đi len lén ra cổng rồi biến mất trong đêm tối. Lúc đó Kim Chi buồn ngủ quá vội đi nằm.

Còn một mình Khải rón rén xuống nhà để ra khoá cổng lại. Khải ngạc nhiên thấy cái xích đã quấn đủ hai vòng như cũ. Cậu phê bình :

- Thằng cha này cẩn thận ghê !

Đoạn cậu rảo bước đi vào cơ xưởng, mở khoá, lấy chiếc máy ghi âm đem sang nhà Kim Chi.

Tay run run vì xúc động, Khải bấm nút « phát » cho máy chạy. Một tiếng nói cất lên. Không phải là tiếng bà Mỹ Lệ, nhưng là tiếng đàn ông, một tiếng xa lạ... Rồi đến một tiếng khác trả lời. Đây là một cuộc đối thoại. Khải xoa tay nói :

- Hay quá ! Chẳng cần đi đâu xa, các tướng này đã đến thu băng tận nhà ta.

Cậu lắng tai nghe cuộc đối thoại :

- Anh có sẵn sàng làm những gì tôi bảo không ? Lúc này phải hành động gấp.

- Thưa ông Xuân Lộc, tôi không bao giờ quên ơn ông và những lời hứa hẹn của ông. Đêm nay, thật là chúng ta may mắn quá ! Cánh cổng lại mở cơ chứ ! Cứ như là có một người làm nội ứng cho mình trong nhà này ấy ! Tất cả đều êm xuôi. Chúng ta sẽ làm như thế này. Xin ông theo tôi, để tôi cắt nghĩa...

Có lẽ bọn gian đã bước ra ngoài, vì tiếng nói nhỏ dần và tắt hẳn.

Khải dậm chân tức tối. Bọn gian đã đi ra đúng lúc chúng đang bàn những vấn đề quan trọng.

Nhưng tiếng nói lại vang lên :

- ... Không thể qua được. Cái chốt cửa đã bị gài kỹ bên biệt thự Bạch Liên rồi. Sao chúng đã khám phá ra lối đó nhỉ ? Sở dĩ tôi đã tìm ra lối đó là vì tôi nghiên cứu kỹ càng bản đồ biệt thự Bạch Liên, mà cũng phải mất một thời gian khá lâu mới thấy.

- Nếu bây giờ không sang được vườn bên ấy thì tất cả kế hoạch của ta đều tan tành mây khói. Làm thế nào phá được cửa đó nhỉ ?

- Dầu sao, đêm nay thật là một cơ hội hãn hữu ! Ông nghĩ coi, cánh cổng nhà này tuy có quần dây xích mà lại khoá ra ngoài, ông bố thì vắng nhà và bọn trẻ thì đi ngủ sớm. Tốt quá, tốt quá ! Nhưng nếu không mở được cánh cửa sắt để sang vườn biệt thự Bạch Liên thì thật là công toi. Đây ông xem cái thang xếp của tôi này : một kỳ quan ! Mình có thể xách theo mà không ai để ý, có thể dài ngắn theo ý muốn, và bắc đến căn phòng con bé dễ dàng. Vào mùa này, chắc chắn cánh cửa sổ phải mở. Việc bắt cóc con bé dễ như trở bàn tay.

- Mà xe của tôi thì đã chờ sẵn. Chỉ trong vài giờ là tôi với nó đã cao chạy xa bay. Thế mà không làm được thì tức thật.

- Ông nghĩ xem có cách nào khác không ?

- Chỉ còn cách duy nhất là trình cảnh sát mà thôi. Nhưng điều này tôi rất ngại, vì từ trước đến nay trong dòng họ tôi không muốn xảy ra một vụ lộn xộn nào hết. Nhưng đành chịu vậy. Đó là cách duy nhất để bắt buộc mẹ ấy mở cửa và trả lại con nhỏ cho tôi.

- Không đâu, ông Xuân Lộc, ông khỏi cần đến cảnh sát làm chi. Tôi nghĩ ông nên trình bày với nhà chức trách và chờ đợi kết quả, tội gì phải chạy theo chúng.

- Tôi không muốn anh phê bình hành động của tôi.

- Xin ông chớ vội nóng... Tôi biết... tôi biết... Tôi phải tuân lệnh ông như một cái máy. Tuy nhiên, tôi cũng đã thành công về vang khi đóng vai anh thợ điện đấy chứ ! Thế bây giờ phải hành động ra sao ?

- Anh có thể đóng vai một viên thanh tra để lừa chúng.

- Ý ! Việc đó tôi xin chịu thôi ! Nguy hiểm lắm. Tôi làm gì có giấy tờ cần thiết ?

- Không lo, trong lúc sợ hãi họ sẽ không nghĩ đến việc đòi xem giấy tờ đâu. Anh sẽ đến biệt thự Bạch Liên trong 24 giờ nữa, để tôi có đủ thời giờ sửa soạn. Hãy tỏ ra cứng rắn, dữ tợn, hãy bắt mẹ ấy giao con bé cho anh rồi đem nó đi bằng được, dù phải dùng đến vũ lực.

- Ông nói nghe dễ quá... Ông đã biết rõ sức khỏe của

tên vệ sĩ chưa mà lại nói thế ?

- Sao không ? Tên Cham Nóp đó đã làm với tôi lâu năm nên tôi biết sức hắn. Nhưng anh có thể đem theo vài người cùng đi.

- Nếu vậy ông bỏ tiền ra mướn họ thì chắc chắn chúng tôi sẽ làm được việc. Vậy thì tối mai sẽ hành động.

- Tối mai, được rồi.

Bỗng Khải dậm chân kêu lên với giọng tiếc rẻ. Tất cả cuộn băng đã quay hết.

Không kịp suy nghĩ gì khác và mặc dù đang mặc quần áo ngủ, cậu nhảy bỏ ra cửa, chạy một mạch đến chỗ cổng sắt thông sang biệt thự Bạch Liên.

Nhưng Cham Nóp lại chưa mở tấm cửa sắt như đã ước hẹn hôm qua. Có lẽ trời hãy còn quá sớm, lát nữa cậu sẽ trở lại.

Nếu trước khi cậu đi học mà cửa vẫn chưa mở thì sao? Thật là khó nghĩ.

Cậu chậm rãi quay về nhà, tâm hồn nặng trĩu.

Tắm xong, cậu cảm thấy tỉnh táo và lạc quan trở lại. Chắc giờ này Cham Nóp phải thức giấc rồi. Một lần nữa cậu chạy ra vườn. Nhưng cậu lại càng thất vọng

hơn khi thấy cánh cửa vẫn đóng im ỉm. Có lẽ nào Cham Nóp đã không hiểu lời dặn hôm qua ?

- Làm sao lại đi nuôi một người ngoại quốc không hiểu tiếng trong nhà ? Cậu tức giận thốt lên.

Cực chẳng đã, cậu đành tự nhủ : « Kê, mình sẽ đi bằng lối cổng trước ».

Rồi cậu chạy vòng ra phía trước và nhận chuông liên hồi. Nhưng vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Hay là họ không nghe thấy ?

Thất vọng, Khải quay đi được mấy bước lại trở lại bấm chuông hăng hơn trước. Nhưng mất công toi !

Khi về đến nhà, cậu thấy bực dọc hết sức.

- Cậu Khải không ăn điểm tâm à ? Chị Tư hỏi.

- Tôi không đủ thời giờ ! ! Kim Chi đâu chị Tư ?

- Kim Chi ! Kim Chi !

Chạy vội lên nhà, cậu tìm thấy Kim Chi đang gội đầu. Cô vừa nghe anh thuật chuyện lại, vừa lau cho khô tóc.

- Thật vậy, những người hàng xóm này không đáng để cho ta giúp đỡ. Giả thử không có em ở nhà hôm qua, chưa chắc gì anh đã thu được cuộc đối thoại ấy. Làm thế

nào để báo cho bà Mỹ Lệ biết bây giờ ?

- Để em nghĩ xem. Trong khi chờ đợi, anh hãy đi chải đầu đi, ai lại để đầu tóc rối bù thế mà định sang nhà người ta bao giờ !

Một lát sau, Khải trở lại với vẻ mặt nhăn nhó hơn lúc trước.

- Thế nào, em có ý kiến gì chưa ?

- Em thấy không khó lắm. Anh hãy viết độ một chục lá thư trên giấy xanh đỏ ấy, để có thể nhìn thấy từ xa, rồi anh ném vào trong vườn biệt thự, thế nào họ chẳng nhặt được vài lá ?

- Chẳng khác gì ý kiến trên cung trăng ! Trước hết anh làm gì có giấy xanh đỏ bây giờ, hơn nữa anh không có đủ thời giờ viết một lá thư nào hết vì nếu muốn cho đầy đủ chi tiết thì phải viết dài lắm.

Vừa lúc đó Tín thò đầu qua khe cửa hé mở và ngạo ;

- Thế nào, anh chị đã giải quyết vấn đề đó xong chưa?

Kim Chi giờ nắm tay ra dọa em nhưng Tín vẫn tiếp :

- Khó gì, khi không qua được cửa thì ta leo tường mà sang có sao ?

- Ai nói với mày về cái cửa đó ? Khải gất gỏng. Bây giờ mày lại rình rập tui tao nữa à ?

- Đâu có, anh nói to đến nỗi đứng ngoài hành lang mà em cũng nghe thấy rõ mồn một. May mà không phải thằng Nhựt nó nghe được.

Khải tiến ra nạt nộ :

- Tao khuyên mày một điều. Hãy mua băng keo mà dán kín cái miệng lại vì mày không giữ ý tứ gì cả.

Tín cười lém lỉnh :

- Thôi, thôi, anh thử nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi. Anh chỉ còn đúng ba phút nữa thôi, thời gian dư để cho em cây bút đỏ của anh.

- Cho mày cây bút đỏ ? Sao nói dễ nghe thế ?

- Chẳng nên tiếc, vì em có thể giúp anh được việc. Bức tường nó ngăn cản ai chứ đối với em thì mười bức em cũng vượt qua như chơi. Anh phải đi học bây giờ chứ em đâu phải đi. Vậy anh cứ kể lại mọi sự cho em nghe, rồi em sẽ leo qua tường sang bên kia rồi ngồi trên bãi cỏ đợi bà ta mở cửa ra.

Kim Chi gật gù :

- Phải đấy, ý kiến của nó nghe được đấy.

Khải nhún vai :

- Nhưng mà phải giảng nghĩa cho nó hết hơi, vì nếu nó lằm lằm thì bà Mỹ Lệ sẽ chẳng hiểu gì hết cả.

Bổng Kim Chi reo :

- Thế sao anh không bảo nó đem luôn cái máy ghi âm sang bên ấy có phải chắc ăn không ?

- Nhỡ nó làm rớt bể thì sao ?

- Ô kìa, anh quên là chiếc máy này chịu đựng được mọi sự va chạm hay sao ?

Tín thương hại nhìn anh chị, nó nói :

- Bộ anh tưởng em không qua được hay sao ? Thăng Nhựt nó còn qua nổi nữa là. Hơn nữa bên kia tường còn có mô đất cao, nhờ vậy em khỏi cần nhảy.

- Một mô đất ? Sao mà biết ?

- Em leo thử rồi chứ sao, và em đã có dịp đi thăm khắp khu vườn bên ấy nữa..

Đây là lần đầu tiên Tín có thể giúp ích cho anh chị nó. Kim Chi lấy giấy bọc chiếc máy và lấy dây dài cột lại để Tín có thể dùng sang bên kia. Bây giờ chỉ còn cách tin cậy vào thăng nhỏ và hai anh em Khải nhảy lên xe đạp

để đến trường. Một khi đã được báo tin trước, bà Mỹ Lệ không bị rơi vào tròng của bọn gian. Nhưng Xuân Lộc rất bền chí, và bà Mỹ Lệ không thể sống trong sự phập phồng lo sợ này mãi.

Tín ý thức được trọng trách của nó nên nó cảm thấy như mình đã lớn thêm được mấy tháng. Đây là lần đầu tiên anh chị nó giao phó cho nó một nhiệm vụ. Tín thoăn thoắt leo lên bờ tường, rồi một tay thận trọng kéo theo chiếc máy ghi âm. Nhưng khi nó nhìn sang vườn bên kia nó thốt lên một tiếng kêu thất vọng : Cham Nóp đã đặt đầy dây thép gai dưới chân tường. Thấy không thể nào nhảy xuống được Tín bèn nghĩ mưu kế. Nó thường đọc trong sách rằng khi muốn kêu ai, thì chỉ cần nhặt mấy viên sỏi ném lên cửa cho người trong nhà nghe thấy. Tại sao không dùng cách đó ?

Nó bèn tụt xuống đất, nhặt sỏi đầy hai túi áo, rồi lại leo lên bờ tường. Ném đến mười viên sỏi rồi mà vẫn không tới, nó lặng yên suy nghĩ, lựa một viên đá nặng hơn rồi ném thật mạnh. Viên đó trúng đích nhưng đập vỡ tấm kính và chui tọt vào trong nhà.

Vài phút sau, cánh cửa xịch mở và Cham Nóp hùng hổ bước ra.

Tín thở phào nhẹ nhõm :

- À ! Chú đây rồi ! Tôi rất vui mừng khi đạt được kết quả nhanh chóng như vậy.

Nhưng Cham Nóp tỏ vẻ giận dữ, Tín phân trần :

- Chú đừng giận, đó chỉ là một kế để kêu chú ra thôi, chú mở cửa cho tôi vào đi.

Thấy Cham Nóp vẫn la lối, Tín nói thêm :

- Có chuyện gấp lắm ! Tôi phải đưa cái máy quay quay này cho bà Mỹ Lệ, chú lại gần đây, tôi sẽ dùng dây xuống cho.

Nhưng những cuộn dây thép gai ác nghiệt kia cũng không cho phép Cham Nóp lại gần bức tường.

Tín vừa mở miệng định nói thêm thì Nhựt chạy tới gọi :

- Anh Tín ơi ! Má kêu anh vào học bài kìa.

Đời sống sao mà rắc rối thế ! Bên kia thì không muốn cho vô nhà, bên này thì lại muốn kêu vô.

Tín quay lại hỏi em :

- Má đã nhận được bài sửa gởi về chưa ?

- Rồi, mà má khen em học giỏi, anh Tín ạ.

- Thế hả ? Má có nói gì về anh không ?

- Có.

- Má nói gì vậy ?

- Má nói là thật đáng tiếc vì anh chỉ có cái tài leo cây thì thật cao, còn về phần xếp hạng thì lại thật thấp.

- Má nói thế hả ? Tín thở dài.

- Mau vào đi anh.

Không có cách nào hơn, Tín đành phải tụt xuống và cùng Nhựt chạy vào nhà.

Còn chiếc máy ghi âm thì sao ? Nó đang nằm tro dưới đất.

CHƯƠNG X

Cơn bão đe dọa từ mấy ngày nay bỗng nổ bùng. Từ Sài Gòn trở về nhà, Khải và Kim Chi phải đạp xe dưới một trận mưa tầm tã và cả hai đều ướt như chuột lột. Vừa về tới nhà, bà mẹ bắt mỗi người phải uống một ly sữa nóng và lấy chăn trùm kín người.

- Cứ ngồi như thế này mãi thì bao giờ hoàn thành pháo bông ? Kim Chi phàn nàn.

Còn Khải thì rất băn khoăn về một vấn đề khác. Khi bước chân vào nhà, cậu thoáng thấy Tín lén ra lối cửa kia. Sao nó không lại tường trình với cậu công việc ban sáng ra sao ?

Lúc đó Tín đang lội trong bùn lầy để tìm cái máy ghi âm. Bị mẹ mắng Tín đã quên khuấy chiếc máy. Khi thấy anh về nó mới sực nhớ ra. Nhặt máy lên, nó lấy khăn tay chùi thật khô. Bây giờ chỉ việc đem sang biệt thự Bạch Liên. Tuy nhiên, mọi sự đều phải trông cậy vào chị Tư.

- Làm sao lấy cắp được chìa khóa cổng bây giờ ? Tín thở dài.

May quá, chị Tư đang lúi húi làm bếp, đứng quay lưng ra ngoài. Tiện quá, chẳng phải nói năng gì hết. Tín rón rén bước vào, thò tay với chiếc chìa khóa treo trên

cửa bếp, tiện thể lại mượn luôn tờ báo để gói chiếc máy cho đàng hoàng.

Cham Nóp đón tiếp thằng nhỏ với vẻ mặt khó chịu. Tín xin lỗi :

- Tôi đã làm vỡ miếng kính nhà chú, chỉ vì muốn gọi chú ra đó thôi. Chú đừng giận nhé, tôi sẽ đền tiền để mua miếng kính khác. Bây giờ anh tôi sai tôi qua đây để đưa cho bà Mỹ Lệ cái gói này, vì Bích Ngọc đó.

- Bích Ngọc ?

Cham Nóp vội mở cổng, đưa Tín vào phòng khách. Bà Mỹ Lệ và cô bé đang ngồi đan áo cho hội từ thiện. Một chiếc đĩa hát đang quay trên máy nhưng bản nhạc phát ra không gây nổi một chút không khí vui tươi trong căn phòng.

Tín lễ phép trình bày vấn đề và kết luận :

- Thưa bà, anh cháu dặn rằng bà sẽ hiểu rõ đầu đuôi khi cho chạy chiếc máy này. Bà sẽ nghe thấy hai ông nói chuyện với nhau.

Tay run run, bà Mỹ Lệ đỡ lấy chiếc máy.

- Cậu ở đây một lát với Bích Ngọc nhé.. Tôi sẽ trở lại ngay.

Ai cũng đoán biết rằng bà không muốn cho con nhỏ nghe biết những biến cố mà bà vẫn muốn giấu nó từ trước.

Tín vốn xưa nay không thích chơi với con gái, nên lúc này nó tỏ vẻ mặt nhẵn nại. Nó để ý nhìn thì thấy cô bé có bộ mặt rất đẹp nhưng đượm vẻ ưu tư, nên tuy bản tính nghịch ngợm, lúc này nó đã hiền hẵn lại. Nó nghĩ rằng muốn cho cô bé được vui, nó sẵn sàng tặng cô những món đồ chơi mà nó vẫn ưa thích nhất, hoặc rủ cô ra leo trèo mấy cành cây rồi ngồi vắt vẻo ở trên cao, tưởng tượng như mình đi tàu bay vậy.

- Chị có thích trèo tường không ? Tín hỏi, nghĩ bụng tìm ra được một đề tài hấp dẫn để nói chuyện.

Bích Ngọc thú nhận là chưa bao giờ thử trèo tường cả.

- Nếu má chị cho phép, tôi sẽ chỉ cách cho chị.

- Tôi không còn cha mẹ, chỉ còn bà nội và má đỡ đầu thôi.

Không còn cha mẹ ! Tín hiểu tại sao bộ mặt cô bé vắng nụ cười trên môi. Lúc đó bà Mỹ Lệ vừa trở lại với vẻ mặt bối rối :

- Chiếc máy này không chạy. Thế anh cậu có tóm tắt

cho cậu biết hai người nói chuyện với nhau những gì không ?

- Thưa bà, anh cháu coi cháu còn bé quá nên không nói gì hết. Cháu chỉ đứng ngoài hành lang và nghe thấy anh chị cháu bàn luận gì với nhau, nhưng cháu không chắc đã hiểu rõ. Có lẽ anh cháu muốn báo tin cho bà biết rằng Cảnh sát sẽ tới đây tối nay.

Bà Mỹ Lệ thất sắc :

- Tối nay hả ?

Bây giờ biết làm sao ? Chắc là bà đang bị theo dõi. Bà mà bước ra tới ngoài thì người ta sẽ cướp mất con nhỏ. Và tai hại nữa là bọn họ vẫn có lý phải trước pháp luật. Thay vì lẩn trốn, sao bà không thu thập tài liệu để trình bày trước tòa án, sao bà không nhắc nhở lá đơn trước ? « Ta như người mất hồn rồi » bà tự nghĩ và cảm thấy vô cùng thất vọng vì đã không làm đầy đủ phận sự.

Có nên chạy trốn không ? Trú ẩn ở đâu ? Và được bao lâu sẽ lại bị khám phá tung tích ?

Bà định kêu Cham Nóp thì chú tài xế cũng vừa vào tới.

- Thưa bà, có lẽ Cảnh sát đến. Con trông thấy chiếc xe lớn và những người xuống xe.

- Chớ có mở cửa. Chú ở đó đợi tôi.

Bích Ngọc trợn tròn mắt hoảng hốt, mọi người đều đứng lặng như những pho tượng trong sự lo lắng chờ đợi. Bỗng chuông reo liên hồi..

- Đừng động tĩnh gì cả, bà Mỹ Lệ lắm bả.

Bà cố ý nói nhỏ, nhưng ngôi nhà ở cuối vườn, tiếng nói không thể lọt ra tới cổng được. Cham Nóp nhận thấy rõ việc từ chối mở cửa sẽ mang lại nhiều hậu quả nên chú nhắc bà bằng tiếng Miên cho được dễ dàng hơn.

- Không, không, bà từ chối, tôi không thể để cho người ta bắt Bích Ngọc.

Chợt hiểu những gì đang đe dọa nó, con nhỏ vội níu lấy bà mẹ đỡ đầu mà hỏi :

- Thừa má, có phải bác Xuân Lộc sắp trở lại đây không ạ ? Má ơi, má giấu con đi, con sợ lắm, má đừng để cho con bị bắt đi, má ơi !

Tiếng chuông lại reo lên từng hồi như đe dọa.

Tín ngẫu nhiên bị vướng víu vào những biến cố bi thảm, nó thấy cô nghẹn ngào. Vẫn quen một đời sống bình thản trong một gia đình êm ấm, nay bỗng nhiên nó phải mục kích một không khí mới lạ chứa đầy sợ sệt lo

âu, nên nó cảm thấy mỗi lúc một hoang mang thêm. Nó thấy mũi lòng trước nỗi thất vọng của con nhỏ.

- Tôi có thể giấu được chị, bây giờ chị qua bên nhà tôi, Tín đề nghị.

Bà Mỹ Lệ phác một cử động mệt mỏi :

- Cậu ơi, họ đứng đây ngoài cổng thì làm sao mà ra được để qua nhà cậu ?

Nếu là chị Kim Chi đã lý luận như thế thì chắc Tín đã nhún vai chế nhạo. Nó thấy kỳ khôi khi mọi người không qua được lối cổng thì đành chịu chứ không biết ra lối nào.

- Thưa bà, nhưng còn bức tường ? Trèo qua có khó gì ạ ?

- Chắc không bao giờ Bích Ngọc trèo nổi.

- Vâng, thưa bà, chị cũng có nói với cháu ban nãy. Nhưng nếu bắc một chiếc thang thì cũng được chứ ?

- Để tôi đi lấy thang, Cham Nóp sốt sắng đáp.

Nhưng mặc dầu vô kế khả thi, bà Mỹ Lệ vẫn còn áy náy về những sự phiền phức có thể gây ra cho những người lân bang giàu mỗi từ tâm. Nếu nhà chức trách lòng xét bên nhà ông bà Huy và khám phá ra Bích Ngọc,

ông bà sẽ bị truy tố về tội đánh cắp một đứa trẻ.

- Thừa bà, bà cứ để cháu đưa chị ấy sang nhà cháu, chẳng có ai lui tới cả, và nếu cần cháu sẽ giấu chị ấy trong nhà chị Kim Chi, chị ấy có lớn là bao nhiêu và trong nhà cháu thì thiếu gì những chiếc thùng lớn để chị ấy trốn.

Cham Nóp trở lại với hai bàn tay rớm máu, vì đã gỡ dây kẽm gai để mở một lối đi. Chiếc thang đã được dựng lên một chỗ tường dễ leo nhất.

- Đi chị, Tín vừa nói vừa dắt tay Bích Ngọc.

Không thể trông mong gì vào một sự cứu ứng nào khác, bà Mỹ Lệ đành phải nghe theo sáng kiến của cậu bé con và cầu nguyện Trời Phật phù hộ cho cậu.

- Cham Nóp, bà nói, bây giờ chú ra cổng mà điều đình với họ để làm cách hoãn binh, rồi ta sẽ báo hiệu khi nào chú có thể mở cổng cho họ vào.

Đoạn bà chạy tới chỗ cái thang, đỡ cho Bích Ngọc leo lên. Tội nghiệp con bé ! Nó có biết một tí gì về thể thao đâu kia chứ ! Nó cứ vúi chặt lấy mỗi nấc thang trong khi Tín đã ngồi vắt vẻo trên đầu tường từ bao giờ và lo lắng không biết con nhỏ có thể lên tới được không.

Cuối cùng, cố gắng mãi, Bích Ngọc mới nắm được hai bàn tay mà Tín thả xuống, và ngoi lên một cách khó nhọc vụng về.

- Bây giờ, chỉ còn việc nhảy sang bên kia là xong, Tín nói rất tự nhiên.

Nhảy xuống ? Con nhỏ sẽ bị gãy xương chân là ít. Nên phải chuyển cái thang qua tường sang bên kia để con nhỏ leo xuống thì mới được. Nhưng bà Mỹ Lệ cũng như Tín đều không đủ sức khỏe để mà làm công việc đó. Phân vân một lát, mấy người phải cộng sức với nhau, bà Mỹ Lệ thì đẩy thang, còn Tín và Bích Ngọc thì kéo lên, hai đứa luôn luôn tưởng như sắp bị sức nặng chiếc thang lôi ngã xuống. Cuối cùng, chiếc thang đã nằm ngang trên tường và bây giờ thì hai đứa nhỏ phải tự lo lấy.

Tín bèn đẩy cho chiếc thang rơi xuống bên kia rồi chỉ thoát một cái nó đã từ trên đầu tường nhảy xuống đất.

- Cháu không sao cả bà ạ, nó nói cho bà Mỹ Lệ biết và dựng chiếc thang lên tường. Bích Ngọc leo xuống vụng về và bây giờ nó đã đặt chân trên vườn nhà ông bà Huy.

- Không thể để nguyên chiếc thang ở đây, vì cảnh sát có thể tới trông thấy, Tín giảng giải.

Hai đứa nhỏ bèn ì ạch khiêng chiếc thang công kênh tới nhà Tín.

Vừa đi được vài bước, chúng nghe thấy những tiếng hò hét vui mừng từ trong nhà vọng ra : « Ba đã về ! Ba đã về ! »

Tín vội bỏ chiếc thang giữa đường đi, rồi vừa kéo Bích Ngọc chạy theo vừa nói :

- Lẹ lên, ba đã về, chị được cứu thoát rồi.

Khi hai đứa bước vào, cả nhà đều ngạc nhiên không hiểu sự gì.

- Thưa ba má, Tín nói, có những người muốn đến bắt chị này nên chị ấy chạy trốn tới đây ạ.

Ông bà Huy từ trước chưa hề nghe nói tới Bích Ngọc và không biết rằng cô bé ở nhà hàng xóm, nên mới đầu đã tưởng đây là một trò chơi mới lạ của cậu con tinh nghịch bày ra. Nhưng ông bà vẫn không khỏi ngạc nhiên vì xưa nay cậu con có bao giờ chơi với con gái đâu ?

Ông bà chưa kịp hỏi lý do thì Khải đã giải thích :

- Thưa ba má, đây là Bích Ngọc ở biệt thự Bạch Liên bên cạnh ạ.

- A cô bé lảng giềng ! Kim Chi thốt lên khi thấy tận mắt cô bé bí mật mà xưa nay Kim Chi vẫn muốn làm quen.

Khải bèn kể lại cho ông bà Huy nghe trong trường hợp nào cậu đã được vào biệt thự Bạch Liên và bị vướng vào những biến cố bi thảm. Rồi cậu kể tiếp cuộc đối thoại mà hai anh em đã thâm được vào máy ghi âm và những lời đe dọa của Xuân Lộc.

- Thưa ba, cậu kết luận, trong khi ba vắng nhà, con không biết hành động ra sao cả.

Câu chuyện vừa rồi có vẻ khó tin. Ông Huy tự hỏi không biết những đứa trẻ có mắc mưu một thiếu phụ khôn ngoan hay không. Ông quá ngay thẳng và quá nhiều kinh nghiệm nên không muốn dính líu vào một vụ không được minh bạch cho lắm.

- Tốt hơn, ông nói, là ta phải báo cho cơ quan cảnh sát biết sự hiện diện của những nhân viên an ninh giả hiệu.

Trong khi ông Huy qua phòng giấy để kêu dây nói, Khải và Kim Chi vội ra ngoài để nghe ngóng tình hình ra sao.

Một chiếc xe hơi lớn vẫn đậu trước nhà bà Mỹ Lệ.

- Chúng mình ra xem đi, Khải quyết định.

Kim Chi vội bước theo anh nhưng hai người đã đứng ngay chiếc cổng khóa kỹ.

Những gì đã xảy ra sau những bức tường bí mật của biệt thự Bạch Liên từ lúc Bích Ngọc và Tín rời khỏi tòa nhà đó ?

Khi Cham Nóp vừa hé cổng thì những tên đồng lõa của Xuân Lộc đã hùng hổ xông vào tòa nhà. Hai tên mặt mũi hung tợn vây ngay lấy chú tài xế hỏi dồn :

- Con nhỏ đâu rồi, nói mau !

Cham Nóp làm bộ mặt ngơ ngẩn :

- Đi khỏi rồi, đi khỏi lâu rồi !

- Mà nói láo, chúng tao biết nó còn ở đây.

Cham Nóp bèn lắc lư cái đầu, miệng nói huyên thuyên những tiếng Miên. Bọn kia chẳng hiểu gì cả lại càng tức giận hơn.

Bà Mỹ Lệ thì cố nén sự xúc động, nhưng tiếng nói của bà cũng không khỏi run run khi bà trả lời những câu hỏi của một viên tự xưng là thanh tra An ninh.

- Từ lâu nay, Bích Ngọc không còn ở nhà tôi.

Người kia cất một tiếng cười ngạo nghễ rồi lên giọng dọa nạt :

- Bà có biết sẽ phạm vào tội gì nếu bà không chịu khai sự thật hay không ? Bắt cóc con nít là rủ tù. Chắc không khi nào bà muốn như vậy vì một đứa nhỏ không phải là con bà. Bà chẳng có lợi lộc gì và...

- Tôi chưa bao giờ nghĩ đến lợi của tôi hết. Đứa nhỏ này đã bị khổ hạnh, tôi không thể nào đứng vững trước cảnh ngộ của nó. Tôi rất vui lòng đón nhận tất cả hậu quả về việc làm của tôi.

- Thế bây giờ nó đâu ? Bà đừng có bướng bỉnh mà không được với tôi.

- Tôi xin nói với ông là tôi không biết.

- À, tôi xin nhắc lại là chúng tôi có quyền lục soát nhà này, vậy chúng tôi sẽ lục soát và sẽ tìm thấy con nhỏ dù bà muốn giấu chỗ nào đi nữa.

Người kia nói với giọng hách dịch đầy tự tin, nhất là bà Mỹ Lệ đã không hề đòi coi lệnh xét nhà hoặc thẻ hành sự.

- Bích Ngọc không có ở đây, bà nhắc lại.

Bỗng tiếng nói của bà thấp xuống như chợt dạ. Ban này, vì vội đưa con nhỏ chạy trốn, bà đã quên không thu

dọn những vết tích của nó. Trên một chiếc ghế bành, người ta còn thấy một con búp bê và một cuốn sách mà vừa đây Bích Ngọc đang đọc dở. Và chỉ cần vào căn phòng cạnh đó là thấy đầy những quần áo và tất cả vật dụng riêng của con nhỏ.

- Chúng tôi đi lục soát bây giờ, viên thanh tra giả hiệu nói, tuy hắn đã thấy bối rối vì các sự việc đã không diễn tiến như hắn đã ước đoán trước. Sự vắng mặt bất ngờ của Bích Ngọc làm hắn đâm ra lúng túng, chẳng biết xử sự ra sao.

Hắn ngoắc tay ra lệnh cho các đồng lõa đi lục soát từng phòng rồi quay lại bà Mỹ Lệ hỏi :

- Thế nào, bà nhất định không chịu khai thật chứ ?

Bà lắc đầu mỗi mệ, ngồi ủ rũ trong chiếc ghế bành.

Viên thanh tra giả hiệu vẫn đứng yên suy nghĩ : « Ông Xuân Lộc sẽ nổi khùng nếu ta làm điều gì sơ xuất trong lúc này. Nhưng tại sao ông ta không dự đoán trước là họ có thể đưa con nhỏ đi trốn, để ông cho ta chỉ thị cần thiết ?»

Bỗng một hồi chuông reo lên, làm biến mất vết nhăn lo lắng trên trán hắn ta. Chắc đây là ông Xuân Lộc, tin chắc ở kết quả của kế hoạch, đang tới đón con nhỏ.

Để chứng tỏ hắn đã thủ trọn vai trò được giao phó, viên thanh tra giả hiệu vội làm vẻ lãng xãng, mở các ngăn kéo, lôi các đồ vật ra quan sát, và không để ý đến những bước chân người đang tiến dồn dập vào nhà.

Một bàn tay đặt nặng trĩu trên vai hắn làm hắn quay lại. Hắn sững sốt lùi lại mấy bước, làm xô cả cái bàn kê gần đó. Đây không phải là Xuân Lộc mà là một viên chức mặc sắc phục hắc hời.. Tên thanh tra giả hiệu đưa mắt nhìn cái cửa ra...xa quá... lại nhìn cái cửa sổ... cũng không thể tới được. Hắn đành thở dài áp ứng :

- Xin ông đừng bắt giam tôi.

- Đi theo ta, viên chức kia ra lệnh.

Tên nọ cúi đầu đi theo.

Ra tới ngoài vườn, hắn thấy đồng bọn đã bị bắt cả, mặt mũi đứa nào đứa nấy cắt không còn được hột máu.

Bọn này đã định chạy trốn nhưng không kịp.

Vì quá xúc động, bà Mỹ Lệ không hiểu gì hết muốn té xỉu.

Vừa lúc đó, bà thấy một ông vẻ mặt đầy thiện cảm tiến vào. Cậu con lớn giống ông như lột, nên bà Mỹ Lệ không chút do dự lên tiếng :

- Thừa ông, chắc ông là thân phụ của cậu Khải, có lẽ ông rất bức mình với chúng tôi vì đã để cậu tham dự vào cuộc phiêu lưu này, và đã gây nhiều phiền phức khi gởi cháu Bích Ngọc sang bên đó. Tôi đã trải qua những cảnh huống quá thống khổ nên vừa rồi tôi đã không ngần ngại nhờ sự giúp đỡ của các cậu nhỏ.

- Vâng, thưa bà, cháu Khải đã kể cho tôi nghe đầu đuôi câu chuyện. Lúc này tôi tới đây, chính là để nói cho bà tin chắc rằng từ nay bà không phải phấn đấu một mình nữa. Bà cần phải trở thành một bà mẹ thực sự của Bích Ngọc.

CHƯƠNG XI

Khải đã được mười bốn tuổi. Nếu tiệc sinh nhật này đánh dấu một ngày đáng ghi nhớ của cậu thiếu niên thì ngày hôm ấy cũng để lại cho các em cậu một kỷ niệm mà thời gian khó thể xóa nhòa.

Trước hết, đây là một ngày quan trọng đối với Nhựt, vì nó được nghe nói là tối hôm đó sẽ có một bữa tiệc mà nó được phép tham dự. Chẳng là những ngày thường, khi ba má nó mời khách dùng cơm tối thì Nhựt, Tín và Thanh vẫn phải ăn cơm dưới nhà rồi cả ba phải lên lầu đi ngủ.

- Thừa má, làm tiệc ban tối có phải vì anh Khải đã thành người lớn rồi không ạ ? Nhựt hỏi.

Tín lên tiếng góp :

- Chắc là để ba, xưa nay vẫn ăn cơm vội vàng, có thời giờ thưởng thức những món ăn ngon và các anh chị đi học ở Sài Gòn về kịp chớ gì.

Thực ra, lý do lại khác hẳn. Chính Kim Chi gánh trách nhiệm về sự thay đổi này. Khi cô bé thì thầm với ba rằng cô sẽ sửa soạn một cuộc đốt pháo bông, ba tán thành và lưu ý :

- Pháo bông không thể đốt trong một căn phòng được, vì nguy hiểm, có thể gây thương tích và hoả hoạn không chừng. Cuộc vui như thế là hỏng rồi. Vậy ba tính con nên đốt ở ngoài vườn, ngay trước cửa phòng ăn, cũng đẹp lắm chứ.

- Thừa ba, pháo bông đốt ban ngày thì mất đẹp ạ.

- Nếu vậy thì ta tổ chức một tiệc sinh nhật ban tối, có khó gì, con tha hồ dùng bóng đêm.

- Dạ, thưa ba, như thế thì tốt quá. Những ngày sinh nhật khác nhà ta vẫn cứ phải đợi đến ngày chủ nhật kế tiếp để có đông đủ mọi người nhưng lần này tổ chức ban tối thì được đúng ngày ạ.

Kim Chi vừa sốt ruột lo lắng chờ đợi ngày cho ra mắt công trình sáng chế của cô. Không hiểu cũng công thức lúc áp dụng có mang lại kết quả không đây ?

- Thừa ba, con muốn thử trước xem thế nào, kéo bị hỏng thì con xấu hổ chết, tội em con sẽ chế nhạo không ngớt.

Nhưng việc thử này đâu có dễ dàng, vì thằng Tín và thằng Nhựt cứ xục xạo khắp mọi nơi trong vườn, khó lòng mà giấu chúng được, mà để chúng thấy chúng lại bô bô lên thì còn đâu là sự ngạc nhiên ?

Vì vậy, lợi dụng hai đứa nhỏ ngủ say, ông Huy và cô con gái lên xuống « lò bát quái» của Kim Chi. Ông bố muốn chính tay mình thí nghiệm để nhớ có tai nạn gì thì đỡ cho cô con gái.

Chiếc pháo đốt lên đã phát ra một tiếng nổ khá to và tung ra muôn ngàn sao sáng làm Kim Chi khoái chí hết sức.

- Thừa ba, kỳ tới khi đến ngày sinh nhật của ba, con sẽ sáng chế những pháo bông đặc biệt thành chữ vàng « Ba muôn năm».

Ông bố gật gù :

- Ý kiến hay đó, nhưng nên đợi khi con tiến bộ hơn về môn hóa học đã chứ.

Trong khi cả nhà chỉ nghĩ đến việc sửa soạn ngày sinh nhật, bà Mỹ Lệ vắng mặt từ hai tháng nay, vừa gửi thư về báo tin bà ta sắp trở lại và sẽ sang thăm gia đình ông bà HUY.

« Tôi sẽ có nhiều chuyện để kể cho ông bà nghe, bà viết, hiện giờ chúng tôi đang ở nhà cụ Giáo vì cụ nhớ cháu nội lắm, không muốn xa nó một bước. »

Lời lẽ trong thư đượm niềm vui vẻ nên cả nhà ông Huy đều mừng là mọi chuyện đều tốt đẹp.

- Thừa má, Kim Chi đề nghị, má nên mời bà Mỹ Lệ sang dự tiệc sinh nhật đi, và bà cho cả Bích Ngọc đi cùng. Chắc anh Khải con cũng vui lòng lắm.

- Ủ, phải đấy, má sẽ mời bà nhưng má không nói là tiệc mừng sinh nhật của anh con.

- Sao ạ, thưa má ?

- Má sợ bà ta lại mang quà cáp đến thì phiền lắm.

Chưa tế nhị được như bà mẹ, Kim Chi cho rằng có thêm một gói quà thì càng hay chứ sao. Còn Khải thì chắc cũng thích được nhận càng nhiều quà càng tốt.

Thời giờ trôi qua rất mau, ngày mong đợi đã tới. Khải làm như không biết sự nhộn nhịp trong nhà và những vẻ bí mật của các em.

- Hôm nay sẽ có một sự ngạc nhiên kỳ thú. Nhặt nhận xét.

Tín đồng ý :

- Chắc chắn rồi, mười bốn tuổi, đáng kể lắm chứ.

- Em cầu mong sớm đến lượt em. Nhưng một điều phiền là khi ấy má sẽ không tới cạnh giường ru em ngủ nữa.

Hai đứa nhỏ cứ lẩn quẩn trong bếp và phòng ăn làm vướng chân mọi người, nên bà Huy bảo : « Các con ra vườn chơi đi ». Thằng Tín đã leo lên ngòai cưỡi ngựa trên bức tường, còn thằng Nhựt thì dán mặt vào song sắt tấm cổng để ngóng trông chiếc xe hơi của bà Mỹ Lệ. Cuối cùng trong nhà nghe thấy chúng la :

- « Khách tới kia rồi ! Khách tới kia rồi ! »

Chiếc xe vừa chạy tới, đậu trước biệt thự của ông bà Huy. Thấy mọi người đang đợi mình, bà Mỹ Lệ và cô con gái không về biệt thự Bạch Liên vội. Trong khi khách bước vào cổng đã có ông bà Huy đón tiếp, Kim Chi tới gần Cham Nóp dặn :

- Chú tài ơi, bữa nay chú đừng ăn cơm nhà nhé, má tôi dặn mời chú sang dùng cơm với chị Tư bên này.

Cham Nóp rất vui vẻ nhận lời, bây giờ trông chú thật hiền từ chứ không còn vẻ gì của người gác đàn dờ tợn khi trước nữa. Lúc này bọn trẻ đang giành giật Bích Ngọc để dẫn đi xem nhà của mỗi người. Tín có vẻ hơi bất mãn vì căn nhà của cậu chỉ trơ ra có bốn bức tường, nên cậu phải làm ra mặt người lớn, không thiết gì những trò chơi đó.

Bà Mỹ Lệ kể cho ông bà Huy nghe những sự việc xảy ra từ khi bà rời Thủ Đức :

- Theo lời khuyên của ông bà, tôi đã đi gặp trạng sư. Tôi rất đỗi ngạc nhiên khi ông ta cho biết rằng lá đơn của chúng tôi gửi sau khi ở Đà Lạt về đã được nhà chức trách cứu xét. Cuộc điều tra tại những nơi mà Xuân Lộc đã trú ngụ chứng tỏ rằng hắn đã xài phí tiền bạc của con nhỏ, bỏ bê nó không trông nom gì đến và chẳng lo gì đến chuyện làm tròn nhiệm vụ của người giám hộ cả. Hắn ta cũng không dám kiện cáo gì có lẽ vì hắn sợ người ta hạch hỏi công việc quản trị của hắn. Nhưng, khổ thay, các thủ tục đã bị tạm ngưng khi cụ Giáo không thể cho nhà chức trách biết là tôi ở nơi nào và Xuân Lộc cũng mất tung tích luôn không thấy ai tìm kiếm ra hắn. Lúc ấy, nếu tìm thấy một người, tất nhiên phải thấy cả hai, nhưng các chỗ trú ẩn của chúng tôi đều khó kiếm.

Rồi bà Mỹ Lệ thở dài tiếp :

- Như vậy, đã tưởng bảo vệ Bích Ngọc nào ngờ tôi đã vô tình hành động ngược lại quyền lợi của cháu. Tôi rất hối tiếc là tại sao không được quen biết ông bà trước. Nhưng thôi, con ác mộng sắp tan. Trong khi chờ đợi hội đồng gia tộc họp, con nhỏ được giao cho bà nội nó phụ trách. Cụ Giáo đã đề nghị cử tôi làm giám hộ vì cụ nghĩ không còn sống được bao lâu để trông nom con nhỏ. Cụ đã bị đau khổ nhiều và hiện vẫn còn đau khổ. Không những cụ đã mất một người con rồi, mà người còn lại bây giờ lại là cả một sự sỉ nhục. Các đồng lõa của hắn

đã đổ hết tội lỗi cho hắn, họ đều khai hắn là chủ mưu các hành động vừa qua. Chắc tội của hắn sẽ nặng lắm. May thay còn có Bích Ngọc để an ủi cụ Giáo phần nào trong lúc tuổi già.

- Vâng, thật là may mắn, bà Huy lắm bảm nghĩ tới sự thất vọng mà bà sẽ cảm thấy nếu một đứa con nào của bà xao lãng những nguyên tắc ngay thẳng và lương thiện mà bà thường giáo huấn để in sâu vào lòng chúng.

Vừa lúc đó, Bích Ngọc và các con ông bà Huy đã từ ngoài vườn đi vào. Nét mặt linh động, đôi mắt sáng ngời, con nhỏ nói với mẹ đỡ đầu :

- Thừa má, má sẽ làm cho con một căn nhà bên biệt thự Bạch Liên nghe má. Con sẽ sáng chế như chị Kim Chi và sưu tập những con côn trùng như anh Nhựt.

Tín thấy uy tín của mình đang sa sút rõ rệt và cảm thấy hơi bức mình. Bỗng cậu mỉm cười đắc ý, vì đã tìm thấy cơ hội để được mọi người chú ý. Cậu đề nghị :

- Chị Bích này, trong khi chờ đợi cái nhà của chị, tôi sẵn sàng để chị mượn cái nhà của tôi. Như vậy, mọi người bên này sẽ được gặp chị luôn.

Bích Ngọc đỏ mặt vì sung sướng, nhưng bà Mỹ Lệ đã thoái thác :

- Ấy không, Bích Ngọc đâu dám làm phiền như thế ?

Bà Huy mỉm cười :

- Thưa bà, không sao đâu ạ, các cháu ở đây được toàn quyền sử dụng căn nhà của chúng. Vậy cháu Tín có thể cho mượn hoặc cho đứt căn nhà của cháu.

Giờ nhập tiệc đã tới. Kim Chi phải cố gượng để khỏi lộ vẻ bồn chồn. Mọi việc đã được xếp đặt kỹ lưỡng, nhưng cô vẫn còn lo là ba thì sẽ mãi nói chuyện, chị Tư thì còn bận nấu nướng, nhớ quên mất vai trò giao phó cho mỗi người thì sao ?

Bữa tiệc diễn ra rất vui vẻ, trong cả tiếng đồng hồ. Giờ phút nghiêm trọng đã điểm, trong khi Kim Chi lén bước ra ngoài không ai để ý. Cô xuống bếp để báo chị Tư rồi cô khom người đi ra trước cửa sổ phòng ăn. Ngồi xuống, cô mở nắp chiếc hộp đựng pháo bông. Trời ơi! Sao tim cô đập mạnh thế này ! Chẳng một ai hay biết gì cả.

Bỗng nhiên, đèn phòng ăn phụt tắt. Đó là mật hiệu cho ông Huy. Mọi người nghe những tiếng à nổi lên. Tiếng Nhựt thì à lâu nhất vì nó cảm thấy sợ trong bóng tối.

Vừa khi đó, cửa phòng ăn mở rộng, chị Tư tiến vào đẩy chiếc xe trên có bảy chiếc bánh sinh nhật rực rỡ, chung quanh gắn 14 ngọn nến đang cháy bập bùng.

Bỗng một tiếng nổ phát ra làm mọi người giật mình. Trước cửa sổ, muôn ngàn tia sáng bay lên, lẫn lộn với những ngôi sao xanh đỏ. Mọi người đã đoán biết ai là tay phù thủy đã mang tới sự ngạc nhiên này.

Khi Kim Chi trở vào phòng, cử tọa bèn vỗ tay đón tiếp. Nhưng cô không phải là cái đỉnh của cuộc vui hôm nay, cô vội nhắc anh Khải phải thổi tắt những ngọn nến.

Nhưng lúc này cậu có nghĩ tới công việc đó không ? Cậu còn đang ngỡ ngàng trước món quà sinh nhật của gia đình tặng cậu : một chiếc xe đua ! Một chiếc xe đạp mới bóng nhoáng hiện ra như phép thần thông và dựng bên tường. Một chiếc xe đua ! Thật chưa bao giờ Khải dám mơ tưởng đến một món quà lộng lẫy như thế. Lại có cả một bộ vỏ sơ cua nữa ! Ở tay lái thì treo một tấm biển trên đó Nhựt đã gắn một con bướm đẹp nhất của nó và viết chữ thật nắn nót là tặng phẩm của gia đình và của chị Tư.

Nhưng sao lại còn một gói gì đặt bên chiếc bánh sinh nhật thế kia ?

Trong khi các em háo hức theo dõi, Khải lần lượt gỡ những lần giấy bọc ngoài. Còn sự ngạc nhiên nào lớn hơn nữa ? Một chiếc máy ghi âm !

Chiếc máy này chỉ có thể do bà Mỹ Lệ tặng. Nhưng nếu Khải làm thì sao ? Chẳng lẽ cậu cảm ơn bà về một món quà không do bà tặng ? Lưỡng lự, cậu ngược mắt hỏi bà.

- Thực ra, tôi không được biết hôm nay là ngày sinh nhật của cậu Khải, bà Mỹ Lệ nói, nhưng tôi rất hài lòng tặng cậu món kỷ vật này đúng vào ngày hôm nay. Cậu đã hành động như một anh hùng mã thượng thời nay và tôi muốn ngỏ lời cảm ơn cậu và cả em cậu đã quá tốt và quá sốt sắng với chúng tôi.

- Thưa bà, Tín đáp, có gì đâu ạ. Việc đó cháu thấy quá dễ dàng ạ.

Khải tiếp lời :

- Thưa bà, cháu cũng muốn làm một cái gì nhưng cháu phải thú nhận là cháu đã thất bại chua cay.

- Không, sự giúp đỡ của các cậu thật vô cùng quý hóa. Sau bao nhiêu tháng trốn tránh trong sự lo âu, cậu đã là người đầu tiên mà tôi có thể giải tỏ tình cảnh nguy nan của chúng tôi. Tôi cảm kích hết sức, vì chưa lúc nào cậu tỏ ý nghi ngờ sự ngay thật của tôi và lòng tin cậu đó

đã giúp cho tôi thêm nhiều can đảm. Không những thế, cậu lại còn khám phá ra chiếc cửa bí mật mà người ta bỏ ngỏ để định bắt cóc Bích Ngọc.

- Ấy thưa bà, em Kim Chi cháu đã tìm thấy tấm cửa đó trước ạ.

Cô bé vội cãi :

- Không, chính anh đã có ý kiến đi tìm kiếm nó đấy chứ. May hôm đó tấm cửa ở về phía em nên em trông thấy trước, chứ em có công gì đâu ?

Thằng Tín thấy sốt ruột quá vì nó đang nóng lòng chờ phần bánh sinh nhật của nó. Thôi đành vậy, vì một ngày sinh nhật đâu có giống như những ngày thường ?

Mọi người qua phòng khách và Nhựt kiều hãnh tuyên bố mình không buồn ngủ. Khải tiến ra trước ông bà Huy và bà Mỹ Lệ rồi nói :

- Bà Mỹ Lệ và ba má đã cho con nhiều quà quá, nhưng con còn muốn xin một điều này nữa ạ.

- Lại nữa ! Ông Huy thốt lên với vẻ mặt làm bộ lo lắng. Gớm, không bao giờ mãn nguyện cả. Thế con muốn gì nào ?

- Thưa ba, khánh thành chiếc máy ghi âm này ạ. Con muốn xin mỗi người nói vào máy một câu để kỷ niệm

cuộc vui hôm nay. Và mai sau, khi con đã lớn bằng hai bằng ba lần mười bốn tuổi mỗi khi được nghe lại cuốn băng này, con sẽ được sống lại buổi sinh nhật thần tiên hôm nay.

Mọi người đều tán đồng ý kiến. Bà Mỹ Lệ được yêu cầu nói trước. Bà từ chối :

- Không, không, người nào bé nhất sẽ nói trước tiên, tôi sẽ nói sau chót.

Nhật vội đáp :

- Thưa, con muốn lắm, nhưng phải nói thế nào ạ ?

Kim Chi nhắc :

- Thì em chúc anh Khải một ngày sinh nhật vui tươi và nói thêm một câu gì hay ho.

- Nếu như vậy thì không khó lắm.

- Nhưng đừng có hét lên nhé, nói như lúc bình thường vậy và cũng chớ nói nhanh quá đó.

Nhật đứng gần vào máy ghi âm và nói một cách trôi chảy :

- Anh Khải ơi, em yêu quý anh lắm. Em rất thích ngày sinh nhật của anh, vì em được ăn tiệc ngon tuyệt vời.

Cả nhà cười ầm lên. Tín suy tư, bèn tiếp :

- Mặc dầu anh hay đi tua để kiểm soát tội em, nhưng anh cũng vẫn là người anh tốt và em cầu mong một ngày gần đây anh sẽ thành tay đua xe đạp cừ khôi làm vẻ vang cho gia đình ta.

Kim Chi chúc : « Một sinh nhật hoàn toàn tốt đẹp » và Bích Ngọc cũng bắt chước nhắc lại.

Rồi đến lượt ông bà Huy nói vài câu. Sau chót bà Mỹ Lệ lên tiếng :

- Cậu Khải, tôi hết sức cảm ơn tất cả những gì cậu đã làm cho tôi và tôi cầu nguyện Trời Phật phù hộ cho cậu. Tôi cũng không quên cảm ơn cậu Tín mà tài leo trèo đã rất là quý giá đối với tôi.

Bọn trẻ lắng tai nghe bà nói và bỗng nhớ lại cái ngày đầu tiên mà chúng nghe thấy tiếng nói này. Ngày ấy tiếng nói có vẻ sợ sệt lo âu bao nhiêu thì hôm nay nó dịu dàng bình thản bấy nhiêu.

Và bọn trẻ nhận thấy rằng do cánh cửa sắt nhỏ đã được mở ra, lạc thú gia đình từ nhà ông bà Huy đã lan sang tới biệt thự Bạch Liên.

HẢI VÂN